

ilerici YURTSEVER gençlik

Yıl:3
5.7.1978
500 kr.

59

ANTİ_EMPERYALİST, ANTİ_FAŞİST MÜCADELEDE GÜÇLERİMİZİ BİRLEŞTİRELİM.

vnbes günlük siyasi gençlik gazetesi

HAYDİ HAVANA 78'E!

İŞÇİ SINIFININ PARTİSİNE ÖZGÜRLÜK!

141-142 KALKSIN!

DEMOKRATİK ÖRGÜTLER EYLEM BİRLİĞİNE!

DOĞU'DA

İGD'YE DOKUNAMAZSINIZ!

ULUSAL BASK SON

DEMOKRATİK ÖRGÜTLER KAPATILAMAZ!

POL-DER'İ KAPATAMAZSINIZ!

VEDAT DEMİRCİOĞLU'NU ANARKEN...

Emekçi halkımızın yiğit evladı Vedat Demircioğlu'nu bundan 10 yıl önce 24 Temmuz 1968'de yitirdik. Özellikle 1965'lerden sonra yığınsal ve örgütlü bir yön alan ilerici gençlik hareketini zorla, zorbalıkla boğmak isteyen gerici egemen güçlerin polisi tarafından katledilen Vedat Demircioğlu, 1960 sonrası gençlik hareketimizin ilk kurbanıdır. Vedat'ın öldürülmesinden bu yana geçen on yıllık sürede ilerici yurtsever gençlik yüzlerce şehit verdi. İlerici gençliğe yönelik baskı ve terör mekanizması daha sert işletildi. Buna karşın günümüz ilerici - yurtsever gençliğinin savaşımı geçmiş gençlik hareketinin doğru ve yanlışlarından dersler çıkararak onun temelleri üzerinde yükseliyor ve ilerliyor Hiçbir güç bu süreci durduramaz, durduramayacaktır.

1965 SONRASI GENÇLİK HAREKETİ: YIĞINSALLIK - ÖRGÜTLÜLÜK

1965 yılı ve sonrasında gençliğin demokratik, anti emperyalist savaşımı önemli atılımlar kaydetti. Bu dönemin gençlik eylemleri genel olarak yığınsal ve örgütlü bir eğilim taşımaktaydı. Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) bu yığınsal, anti-emperyalist öğrenci direnişlerinin başını çekiyordu.

FKF, Fikir Kulüpleri'nin 1965 sonlarında birleşmesiyle kuruldu. Fikir Kulüpleri Federasyonu kısa zamanda öğrenci gençliğin ezici çoğunluğunu bağrında topladı. FKF, o dönemde örgütsel bağımsızlığa sahip, ancak politik olarak TİP'e bağlı bir öğrenci gençlik örgütüydü. FKF'nin kurulması öğrenci gençliğin sosyalist fikirlerle tanışma ve sosyalist bilinç kazanma sürecini hızlandırmıştır.

FKF'nin etkinliği işçi sınıfı hareketiyle bağ kurmuş olmasından ileri geliyordu. Bu bilimsel ve evrensel bir olgunun Türkiye pratiğinde kanıtlanması anlamına gelmektedir. Çünkü; İlerici gençliğin savaşımı şu ya da bu biçimde işçi sınıfı hareketiyle yakından bağ kurma eğilimi taşıdığı oranda başarılı olabilmiştir. Bu gerçek 1965 ve sonrası gençlik ve öğrenci eylemleri için son derece geçerlidir. 1965'lerde yer yer işçi - gençlik eylemlerinin çakışması, birlikte yürümesi gençlik hareketinin başarı şansını arttırmıştır.

1968'e gelindiğinde ilerici öğrenci gençliğin anti-emperyalist çıkışları, gösterileri daha da yoğunlaşmıştır.

Sosyalist bilinçlenmenin öğrenci gençliği geniş olarak sarması, köklü demokratik dönüşümlerin yığınsal direnişlerle elde edilebileceği eğilimini daha da kuvvetlendirdi. Böylelikledir ki İstanbul Üniversitesi'nde başlayan işgal ve boykotlar giderek birçok kentimizde hemen tüm okullara sıçradı. Öğrenci gençlik, bu direniş ve eylemlerin içinden yeni yeni deneyler çıkararak yepyeni örgüt biçimleri geliştirdi. İşgal ve boykot konseyleri, bunlara bağlı savunma ve eylem komiteleri öğrenci gençliğin demokratik direnişlerinin başarıya ulaşmasında önemli bir etken olmuştur.

6. FİLO'YU PROTESTO GÖSTERİLERİ VE VEDAT DEMİRCİOĞLU'NUN ÖLDÜRÜLMESİ

İlerici, yurtsever gençliğin anti-emperyalist direniş ve eylemleri 15 Temmuz 1968'de 6. Filo'nun yurdumuza gelmesiyle sertleşerek devam eder.

Birçok ilerici öğrenci genç Dolmabahçe'ye inerek 6. Filo ve Amerikan emperyalizmini protesto eylemlerine katılırlar. Bayraklar yarıya indirilir, «Filo defol», «NATO'ya hayır» gibi sloganlar birçok yere yazılır. İTÜ'lü öğrenciler Amerikalıları yuhalayarak üzerlerine boya atarlar.

Protesto eylemleri ertesi gün de devam eder. Değişik Fakülte ve Üniversiteden ilerici, yurtsever gençler İTÜ'de toplanıp Gümüşsuyu'ndaki yurdun önünden geçen ve Amerikan erlerini taşıyan arabaları taşa tutarlar. Birçok otomobilin camları kırılır, lastikleri patlatılır. Opera Oteli'nin camları taşlarla kırılır. Amerikan erleri tartaklanır.

Bu olayların devam ettiği geç saatlerde polisler damlardan içeri atlayarak İTÜ yurdunu basarlar. Uyumakta olan öğrencileri yataklarından kaldırılıp yerlerde sürüklenerek coplanırlar. Hukuk Fakültesi 3. sınıf öğrencisi Vedat Demircioğlu polisler tarafından üçüncü kattan aşağı atılır. Yerde bir süre sürükledikten sonra öldü diye bırakılır. Kafatası ve köprücük kemiği kırılan Vedat Demircioğlu hastaneye kaldırılır. Hastanede sekiz gün yattıktan sonra beyin kanamasından ölür.

Vedat'ın ölümü öğrenci arkadaşları ve demokratik kamuoyunda sert tepkilere yol açar. Ölüm haberini duyan gençler İTÜ'de toplanıp Taksim'e doğru protesto yürüyüşüne geçerler. İlerici, yurtsever gençler «Bağımsız Türkiye», «Sükan İstifa», «Katil Rektör» diye bağırarak Vedat'ın öldürülmesini sert biçimde protesto ederler. Daha sonra Dolmabahçe'de toplanan ilerici öğrenciler «Kahrolsun Amerika» sloganlarıyla protesto eylemlerine devam ederler. Bu sırada birçok Amerikan eri denize atılır, Amerikan arabaları yakılır, Amerikalılara ait eşya dolu bir kamyon tahrip edilir, eşyalar denize atılır.

Vedat Demircioğlu'nun cenazesi polisi tarafından ailesine verilir ve gizlice Taşkent'e gönderilir. Buradaki cenaze törenine üçbinden fazla kişi katılır. Vedat'ın ölümü nedeniyle köyünde yas ilan edilir. İlerici öğrenciler cenazenin kendilerine verilmemesine karşın arkadaşlarının öldürülmesini sert bir biçimde yığınsal eylemlerle protesto ederler.

Vedat Demircioğlu hastanede yatarken 6. Filo'ya karşı gösteriler genişleyerek devam eder. Trabzon'da birçok ilerici, yurtsever genç Radar üssüne bir yürüyüş düzenlerler. Polis gençlere saldırır, birçoğunu yaralar. Daha sonra başını Karadeniz Teknik Üniversitesi ilerici öğrencilerinin çektiği «Emperyalizmi Telin» mitingi düzenlenir. **Ankara'da** ilerici gençler TBMM önünde oturma grevi yaparak 6. Filo'nun yurdumuzu terketmesini isterler. Amerikalılara ait binalar taşlanır, camları kırılır. 20 Temmuz günü de binlerce işçi, öğrenci ve öğretmenin katıldığı miting İstanbul'da yapılır. «NATO ve CENTO Amerikanın bir oyunudur» «Gestapo bozuntularına ihtar», «Emperyalistler ve onların uşakları kovulacaktır» gibi flamalar mitingte en çok göze çarpanlar arasındaydı. Mitinge bazı öğrenciler çıplak vücutlarına emperyalizm ve 6. Filo aleyhine yazılar yazarak katıldılar. Kısacası 6. Filo'yu protesto gösterileri yurdun büyük bir bölümüne yayılmış, görülmemiş derecede yığınsallaşarak devam etmiştir.

FKF; öğrenci gençliğin bu yüksek boyutlu, ilerici, devrimci direniş ve eylemlerinin başarıya ulaşması için elinden geldiği kadar çaba harcadı.

Ancak kimi çevrelerin bugünlerde FKF'nin 1968 6. Filo'yu protesto eylemlerinde yeralmadığını, işgal ve boykotlara karşı olduğunu ileri süren yorumlar geliştirdiğine tanık oluyoruz. FKF'nin 1968'lerde yayınladığı bir bildiriden aldığımız bir bölüm gerçekçi olmadığını gösteriyor; **«12 Haziran'da başlayan, kaynağını tüm öğrencilerden alan işgal ve boykot hareketleri meşrudur», «İşgal komiteleri icra konseyi haksız bir fiili ortadan kaldıran haklı bir direniş içerisindedirler».** FKF 1968 6. Filo protesto eylemlerinde de diğer gençlik kesimleriyle birlikte yerini almıştır. Eğer FKF bu eylemlerde yeterince etkili olamamışsa bunun nedenini daha çok TİP'e egemen olan politik havada aramak gerekir.

Çünkü; TİP'in politik hattına egemen olan sağ oportünizmin, pasifizmin, savaşımın sınırlarını parlamento ile sınırlayan tutumunun gençlik hareketinin kitleselleşmesinin karşısına dikildiği bugün hemen herkes tarafından kabul edilmektedir. Bu nedenle FKF'nin etkinliğini yoksayan görüşler kadar TİP'in o dönemdeki oportünist tavrını bugün yüceltmeye çalışan görüşler de yanlıştır.

TİP'in; yurtsever gençliğin anti-emperyalist devrim sürecinde daha militanca konumlara geçme isteğine karşı çıkması, «eylem yapmayın faşizm gelir» gevelemesiyle eylemsizliğe itmeye yeltenmesi ve bozguncu akımların bu durumu bilinçli olarak kullanmaları gençlik hareketinde «sol» çizginin uç vermesine yolaçmıştır.

Lenin'in «sol sapmalar, sağ sapmanın günahlarının cezasıdır» sözü, Türkiye koşullarında bir kez daha doğrulanıyordu. Kuşkusuz «sol» eğilimlerin güçlenmesinde daha başka nesnel ve öznel nedenler de biraraya gelmiştir. Ancak TİP'in sağ tavrının «sol» eğilimlerin güçlenmesini hızlandırdığı, uygun koşullar yarattığı da yadsınamaz bir gerçektir. Böylesi bir ortamda bozguncular, işçi sınıfının yeminli düşmanları MDD'ci başları gençliğin devrimci potansiyelini, heyecanını, atılganlığını, militanlığını kendi kirli provokatif amaçları doğrultusunda kullanmasını iyi becerdiler. Burjuvaziden icazet alan, hatta onun açık - gizli desteğiyle harekete geçen MDD'ci başları maoculuktan kaynaklanan, anti-Leninist küçük burjuva milliyetçisi görüşlerine «devrimci» süsü vererek ilerici yurtsever gençliği, onun en kararlı ve militan unsurlarını şaşırttılar, burjuvazinin tuzaklarına düşürdüler, serüvenciliğe ittiler, maoculuğa ülkemizde kanal açtılar. Bu bozguncular ve bunların türettikleri bugün de aynı yolun yolcusudurlar.

Ama günümüze kadar köprülerin altından çok sular aktı. Bugün, dost düşman herkesin kabul etmek zorunda olduğu güçlü bir ilerici yurtsever gençlik hareketi oluşmuştur. Gençlik; küçükburjuva devrimciliğinin, MDD'ciliğin, sağ oportünizmin, eylemsizlik önerilerinin değil, işçi sınıfımızın ateş ve kanla döşediği ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış, toplumsal ilerleme ve sosyalizm yolunda ilerlemektedir. Sonuna kadar da bu yolu izleyecektir.

başyazı

KÜÇÜK BURJUVA DEVRİMCİLİĞİNİN BUNALIMI

Uluslararası işçi sınıfı hareketi doğuşundan bu yana sürekli olarak küçük burjuva devrimciliğinin çeşitli biçimlerinin yıkıcı etkileriyle savaşmak zorunda kalmıştır. Anarşizm, troçkizm, maoizm, goşizm ve bunların birbirinin içine geçmiş çeşitli nüansları, geçmişte olduğu gibi günümüzde de uluslararası devrimci hareketi zayıflatmak ve yıkmak için çabalarını sürdüregelen **küçük burjuva çıkışlı** akımlardır. (Troçkizm ve maoizm, çıkış biçimi itibariyle küçük burjuva kaynaklı olmakla birlikte, ilk başlardaki «sol» görünümünün tersine olarak günümüzde tamamiyle karşı-devrimci akımlara dönüşmüşlerdir)

Küçük burjuva devrimciliğinin uluslararası işçi sınıfı hareketi açısından getirebileceği tehlikeleri yarım yüzyıl önce gören **Lenin**, bu akımların sınıfsal temeli konusunda şunları söylemektedir: «...**Kapitalizm altında her zaman baskı gören ve çok sık olarak da yaşam koşullarında en keskin ve hızlı biçimde kötüye gidişlerle karşı karşıya gelen, hatta yokolma tehlikesiyle karşılaşan küçük mülk sahibi ... kolaylıkla devrimci aşırılıklara sürüklenebilir; fakat bunlar tutarlı, örgütlü, disiplinli ve sebatkar olmaktan uzaktırlar. Kapitalizmin baskısı yüzünden çılgınlıklara sürüklenen küçük burjuva da, tıpkı anarşizm gibi, bütün kapitalist ülkelerin karakteristiği olan bir sosyal olgudur. Böylesi devrimciliğin istikrarsızlığı, yozluğu, hemen teslim olmağa yatkınlığı, laçkalığı, hayalperestliği ve hatta bir burjuva tutkusundan diğerine çılgınca kendini kaptırması; bu konuda genel olarak söylenebilecekler işte bunlardır. Ama bu gerçeklerin soyut olarak teoride bilinmesi devrimci partileri eski yanlışlara düşmekten korumaz. Bunlar, beklenmedik bir sırada, biraz yeni bir biçimde, o güne kadar bilinmeyen görünüş ve koşullar içinde, değişik, az-çok orijinal bir havaya bürünerek yeniden ortaya çıkarlar.**» (Toplu Yapıtlar, C. 31, s. 32)

Lenin'in sözlerinden anlaşılabileceği gibi, küçük burjuva devrimciliğinin nesnel temeli özel mülkiyete dayanan kapitalist toplum yapısıdır ve toplumsal bir olgu olan küçük burjuvazidir. Ancak bu nesnel sınıfsal temel ile birlikte daha başka bazı etkenlerin değişik koşullarda biraraya gelmesi, küçük burjuva devrimciliğinin boyvermesine yolaçar: Dünya devrim sürecinde ortaya çıkan güçlükler, ulusal düzeyde gelişen devrimci hareketin nesnel ve öznel koşullarının oluşmasındaki eşitsizlikler; bunların egemen gerici çevreler tarafından kullanılması, küçük burjuva yığınlar içerisinde işçi sınıfına ters akımların boyvermesinde sayılması gereken nedenler arasındadır. Bütün bunlarla birlikte işçi sınıfı hareketi içerisindeki sağ sapmaya bir tepki oluşturma etkenini de unutmamak gerekir. Lenin, «'sol' sapmalar, sağ sapmanın günahının cezasıdır» derken tam da bu noktayı işaret eder. Kuşkusuz «sol» sapma olarak nitelendirilen küçük burjuva devrimciliğinin ortaya çıkış koşullarını sadece yukarıdaki nedenlerle sınırlandıramayız. **«Küçük burjuva devrimciliğinin kökleri her ülkede aynı değildir. Bu, küçük pazar ekonomisinin ayrışıp bozulmasındaki ulusal özellikler ve somut tarihsel durumun özgünlüğü ile açıklanır.»** (B. Leibzon, Anarşizm Troçkizm Maoizm, Ürün Yayınları, s. 5)

Ancak hangi koşullar altında ortaya çıkarsa çıksın, hangi biçimlere bürünürse bürünsün, tüm küçük burjuva devrimci akımların ortak bir özelliği vardır: Aşırı öznellik!.. Bu temel özellik, küçük burjuva devrimcisi akımlarını ideolojisine alacalı-bulacalı bir karekter verir. Çünkü toplumsal gelişmenin doğrultusunu öznel bir biçimde yorumlayan bu akımlar, bütünsel bir bilimsel teori ortaya koyamazlar. Marksizm - Leninizm'den ve çeşitli burjuva doktrinlerinden devşirdikleri bazı görüşleri eklektik bir biçimde biraraya getirerek ideolojik temellerini güçlendirmeye çalışırlar.

Günümüzdekiler ise, daha önceki küçük burjuva çıkışlı akımlardan, anarşizmden, troçkizmden, maoizmden çok şeyleri ödünç almışlardır. Aslında tüm küçük burjuva devrimcisi akımların birbirlerinden ödünç aldıkları en önemli özellik; aşırı öznelliklerinden, sürekli ve tutarlı bir ideolojik - politik platform yaratamamalarından ötürü sürekli bölünmeleridir. **Sürekli bölünme, küçük burjuva devrimcisi akımların evrensel karekteridir.**

1965 yılından sonraki Türkiye'deki sol hareketlerin içerisinde yeralanlar bu gerçeği çok daha iyi bilirler. MDD'ciliğin Türkiye'deki sol hareket içerisinde uçvermesinden buyana küçük burjuva devrimcisi akımların kaç kez bölündüğünü, sol hareketin içerisinde yeralanlar bile izleyememektedirler. Bu süreç durmuş mudur? Durmamıştır!.. Her gün yeni bir grubun ortaya çıktığını, birbirini «oportünizm», «ihanet», «tasfiyecilik»le suçladığını görüyoruz. Çoğu zaman liderlik yarışından kaynaklanan bu bölünmelerden sonra ortaya çıkan yeni grubun ideolojik - politik çatısını oradan buradan devşirmelerle, suni ve zorlama yorumlamalarla sonradan çatması, küçük burjuva devrimciliğinin süregen olan bunalımının günümüzde derinleştiğini göstermektedir. **İdeolojik ve politik istikrarsızlık, ilkesizlik, kariyerizm, ikiyüzlülük, ayakoyunları, güvensizlik, bilgiçlik, hayalperestlik vb, işte küçük burjuva devrimciliğinin özellikleri...**

Küçük burjuva devrimcisi akımlardan bir tanesinin son günlerde **yeniden** bölünmesi ve bu gruplardan bir tanesinin «gidenler» hakkında söyledikleri, konumuz açısından güncel bir örneği oluşturuyor. Bakın ne diyor «kalan» grup «gidenler»in arkasından: «...**Gelişmeyi kısaca özetleyelim. Ayrılanların bir zaman önce, ilişkilerimizi gözden geçirelim şeklinde talepleri oldu. Bu talepler doğrultusunda yapılan konuşmalar, 'pratik ilişkilerin kötü olduğunu ve kendilerine güvenilmediğini' ileri sürdüler. Bu arkadaşların bazılarında, 'bize güvenilmiyor', 'bizim aleyhimizde bir takım ilişkiler geliştiriliyor', 'bizi harcayacaklar', 'bizden gizli işler çevriliyor', 'bize galiba tuzaklar hazırlanıyor', vb. duygular ve kuşkuların yer etmiş olduğu ortaya çıktı. Ve içlerinde taşıdıkları böylesi kuşkuların davranışlarında önemli bozukluklara yolaçtığı anlaşıldı... Bu arkadaşlar, 'kendilerine güvenilmediği' yolundaki kuşkularının sonucu olarak ilişkilerini askıya aldıklarını söylediler. Nedenleri üzerinde durulduğunda 'herhalde ideolojiktir' dediler. Kendilerine bizim savunduğumuz görüşlerden ayrı bir düşüncelerinin olup olmadığı, kendi aralarında ortak düşünceleri olup olmadığı sorulduğunda, kendi aralarında ideolojik birliğin olmadığını ifade ettiler...**»

Küçük burjuva devrimciliğinin bunalımını göstermek için örnek arasıydık herhalde bundan daha somut ve daha çarpıcı bir örnek bulamazdık. Ancak hemen şunu ekleyeli mki, «kalan» grubun «gidenlerin» arkasından söylediği bu sözler «gidenler» için olduğu kadar kendileri için de geçerlidir. Güvensizlik, bunalım, kısırlık, bu bölünmeyle bitmiş değildir. Çünkü küçük burjuvazi sözkonusu özelliklerin yeşermesi için verimli bir topraktır. Her bölünme yeni bir bölünmenin tohumlarını ekmekte, bölünen gruplar giderek kendi içlerinde «otonom yapılar»a dönüşmekte ve «revizyonizm», «oportünizm», «ihanet», «bölücülük» suçlamalarıyla tekrar bölünmektedirler. Adeta amiplerin bölünmesi gibi bir şey...

Bölünen gruplar, bölünmeleri genellikle «doğal» karşılarlar, «arındıklarını» söylerler. Küçük burjuva devrimciliği açısından bunlar «doğal» karşılanabilir. Ama biz bu grupların peşlerinden önemli bir gençlik kitlesinin gittiğini düşünmek, iyiniyetli devrimcilerin bu akımlara kapılandığını hesaba katmak zorundayız. Bölünmeler genellikle işçi sınıfı hareketine yaklaşma temelinde değil, kapitalizmin yıkımına uğrayan küçük burjuvazinin kızgınlığı temelinde, daha «sol» uçlara savrulma doğrultusunda gelişmektedir. Bu nedenle gelişmeleri «doğal» karşılamak, «kendi iç sorunları» diyerek kayıtsız kalmak, kendi akışına bırakmak devrimci sorumlulukla bağdaşmaz. Bu akımlara kapılanan devrimcileri uyarmak, kendi konumlarını yeniden değerlendirme fırsatını yaratmak, işçi sınıfının savaş yoluna çekmek her devrimcinin görevidir. Kuşkusuz bu, küçük burjuva devrimcisi akımların bölünmesini önlemiyecektir. Üç kişi kalsalar bile bu akımların yine de bir bütünlük taşımıyacağı, üç parçaya bölüneceği besbellidir. Ama uyarılarımız ve çabalarımız bu akımların peşlerinden giden devrimcileri işçi sınıfının yoluna çekebilir, gençliğin ideolojik ve politik birliği doğrultusunda ileri adımları oluşturabilir.

Küçük burjuva devrimciliğinin her biçimine karşı vereceğimiz ideolojik - politik savaşım, bu akımlarla eylem birliği yapma hattımıza ters değildir. Aksine eylem birliği olanakları genişledikçe ideolojik - politik savaşımı şiddetlendirmek gerekir. Eylem birliğinin sınırları ile ideolojik savaşımın sınırlarının birbirine karıştırılmamasını titizlikle gözetmeliyiz.

İLERİCİ Yurtsever GENÇLİK • **Onbeş günlük siyasi gençlik gazetesi** • **Sahibi: Rifat GÜLER** • **Sorumlu Yönetmen: Bahattin SEVEN** • **Yönetim Yeri: Başmusahip Sok. No. 3/1 Cağaloğlu - İST.** • **Yazışma adresi: P.K. 914 Sirkeci - İST.** • **Posta çeki: Rıfat GÜLER 107301** • **Abone: 6 Aylık: 50 TL. — 12 Aylık: 100 TL. — Yurtdışı iki katı** • **Türkiye Dağıtımı: TEMEL DAĞITIM** • **Dizgi: Başaran Mat.** • **Baskı: Karaca Ofset Matbaası** • **Son baskı tarihi: 6.7.1978**

ECEVİT'İN DIŞ GEZİSİ VE BÜYÜK KOMŞUMUZ

«Sovyetler Türkiye'ye, ilk ağızda, 200 kilo altın para, 3 kolordu donatmak için 120 top bataryası, 150 bin top mermisi, 327 makineli tüfek, 60 bin tüfek, 65 milyon mermi - fişek, 20 bin gaz maskesi, 2 avcı destroyeri veriyor. İlaç, sağlık gereçleri de başka. Bunlar Odesa, Novorosiysk, Tuapse limanlarından Türk kıyılarına, daha çok İnebolu'ya ulaştırılıyor... İngilizleri, kukla 'Müsavat' hükümetini dehleyen Azerbeycan halkı, Azerbeycan Sovyet Cumhuriyeti, Kars yoluyla Türkiye'ye gaz verdi, petrol verdi, benzin gönderdi... Sinop'tan, İngilizlerin kontrolünden kaçan 3 savaş gemimizi Sovyetler korudu. Bunların silahları sökülmüştü. Lenin'in özel buyruğu ile, bu gemiler Gelincik tersanesinde silahlandı ve Türkiye'ye geri verildi.» (S. ÜSTÜNGEL, Güneşli Dünya, s. 79, Ürün Yayınları)

Kara gün dostumuz Sovyetler Birliği'nin ulusal kurtuluş savaşımında halkımıza yaptığı maddi yardımı herhalde Üstüngel'in bu satırlarından çok daha canlı olarak hiçbir şey gözler önüne seremez. Ama Sovyetler Birliği'nin yardımı yalnız silahla ve koşulsuz olarak verdiği 10 milyon rubleyle kalmadı. Sovyetler Birliği ile imzaladığımız anlaşma, ulusal kurtuluş savaşımızın tanındığı, Ankara hükümetinin tarihte imzaladığı ilk anlaşmadır. Halkımız bu anlaşmayla emperyalist güçlere karşı sırtını güçlü bir kaleye dayadı.

BURJUVAZİNİN PALAZLANMASI İLE SOVYETLER BİRLİĞİ İLE İLİŞKİLERİMİZ 1940'LARA DOĞRU KESİLİYOR!

Sovyetler'in yardım ve desteği Cumhuriyetin ilk yıllarında sürekli arttı. İlk beş yıllık kalkınma planımızın hazırlanmasına katıldılar. 1932 yılında verdikleri 8 milyon dolar kredi ile ulusal bağımsızlığımızı pekiştirici yönde Nazilli ve Kayseri Tekstil Kombinaları kuruldu.

Cumhuriyet'in ilk yılları, ulusal kurtuluş savaşımız ve Büyük Oktobr devrimiyle pekişen dostluk, Sovyetler Birliği'ne karşı olumlu tarafsız bir dış politika dönemidir. Bu dönemde Sovyetler Birliği ile karşılıklı yarara ve iyi komşuluk ilişkilerine dayanan içten bir işbirliği politikası izlenmiştir. Ne var ki, ülke içinde palazlanan işbirlikçi burjuvazinin iktidar koltuğuna gitgide daha sağlam oturmasıyla, emperyalist güçlerle bütünleşmesiyle, 1940'lara doğru Türkiye bu olumlu işbirliği politikasından uzaklaştırılmıştır.

Dış politikada bu yüzseksen derece ters dönmenin sonuçları ise Türkiye için ağır yıkımlar getirmiştir. Ülke, çokuluslu tekellerin talan alanına dönüştürülmüş, NATO, CENTO gibi emperyalizmin saldırgan paktlarına girilmiş, İMF ve Dünya Banka'larına bağlanılmıştır. Emperyalizme el vermişiz, emperyalizm kolumuzu kapmıştır.

Gerek dünya arenasında emperyalist saldırgan güçlerin dayattıkları «soğuk savaş», gerek ülke içinde gerici ve egemen çevrelerin onların politikalarına ayak uydurmalarıyla anti-Sovyetizmi bayrak edinmeleri işbirliğinin uzun zaman kesilmesine neden olmuştur. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerin, dünya barışsever güçlerinin ardıcıl savaşımları «soğuk savaş» zincirlerini kırdı. Yumuşama ve barış içinde yan yana yaşama Lenin'ci ilkeleri uluslararası ilişkilerde egemen duruma geldi.

«SOĞUK SAVAŞ» DÖNEMİNİN GERİDE KALMASI İLE SOVYETLER BİRLİĞİ İLE İLİŞKİLERDE CANLANMA

Bu dönemin olumlu etkisine. Sovyetler Birliği'nin Türkiye ile ilişkilerin geliştirilmesi yönünde özel çabası eklendi. Türkiye'de ilerici yurtsever güçlerin de Sovyetler Birliği ile işbirliğinin yeniden canlanması için savaşımlarının da katkısıyla, 1960'ların ilk yarısında Sovyetler Birliği ile işbirliği politikasına belirli ölçüde yeniden yönelindi. Türkiye ve Sovyetler Birliği arasındaki ilişkiler giderek normale döndü. Çayırova Cam Fabrikası 1961 yılında üretime geçti.

1967 yılının Mart ayında Moskova'da SSCB - Türkiye hükümetlerarası anlaşma imzalandı. Bu anlaşmaya göre, ülkemizin emperyalizme bağımlılığı azaltıcı, ulusal ve ağır sanayimizi güçlendirici fabrikalar ve tesisler inşa edildi. 1972 yılında normal kapasitesi 120 bin ton olan Bandırma Sülfirik Asit Fabrikası, Seyitömer - Seydişehir arasında 310 km. uzunluğunda elektrik nakil hattı, 1973'de yılda 3 milyon ton petrol işleyen İzmir Aliağa Rafinerisi, 1974'te yılda 200 bin ton alümina, 60 bin ton alüminyum, 2,5 bin ton hadde üreten Seydişehir Alüminyum Tesisleri, 1975 yılında yıllık kapasitesi 1 milyon ton çelik olan ve 20 bin işçi çalışan İskenderun Demir Çelik Kombinası işletmeye açıldı. Arpaçay Hidro-Elektrik Tesislerinin yapımı için 1973 yılında anlaşma imzalandı.

EGEMEN GÜÇLER SOVYETLER BİRLİĞİ İLE İLİŞKİLERİ EKONOMİK ALANLA SINIRLANDIRMAK İSTİYORLAR

1965'lerden sonra Türkiye'nin başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerle ilişkilerini geliştirmesi bir zorunluluğun sonucudur. Ancak, egemen güçler daima sosyalist ülkelerle ilişkileri ekonomik ve ticari alanlarda sınırlamak için büyük çaba harcamışlardır. İlişkilerin sosyal, kültürel, siyasal alanlara kaymaması için ellerinden geleni yapmışlardır. Tekelci sermayenin baş danışmanlarından Haluk Cillov bakın bu konuda ne diyor: **«Temennimiz, Sovyetler'in Türkiye'deki altyapı yatırımlarına katılma girişimlerini, siyasi olmaktan ziyade iktisadi amaçlarla gerçekleştirmesi ve ticari alışverişimizin rekabete dayalı bir piyasa düzeni içinde yürütülmesidir.»** (30 Haziran 1978, Milliyet)

Ancak ne var ki uluslararası ilişkilerde derinleşen yumuşama havasının ve bunun Türkiye - Sovyetler Birliği ilişkilerine yansımasının önüne ekonomik ve ticari sınırlar dikmek günümüzde mümkün değildir. Toplumsal sistemleri farklı olsa bile ülkeler arasında çok yönlü ilişkiler kurulmadan dünya barışı yönünde kalıcı adımlar atılamaz. Bu noktayı dikkate alan Başbakan Ecevit son gezisinde Sovyetler Birliği ile **«siyasal anlaşma»** belgesini imzalaması, kültürel anlaşmalara yönelmesi gerçekçi adımlar olarak nitelendirilmelidir. Bu anlamda, Başbakan Ecevit'in Sovyetler Birliği gezisinin Türkiye - Sovyetler Birliği ilişkilerine yeni bir boyut kazandırdığını söylemek mümkündür.

İÇ VE DIŞ GERİCİ GÜÇLER ECEVİT'İN GEZİSİNİ ENGELLEMEYE ÇALIŞIYORLAR

Ecevit'in bu gezisini engellemek için emperyalistler ve işbirlikçileri, maocular çok çalıştılar. Telaşa düştüler. Ecevit'e Washington'da bulunduğu sırada Moskova'ya gidişini iptal etmesi için hem yönetim, hem de Kongre çevrelerinden resmi olmayan öneriler yapıldı. Ancak Başbakan Ecevit bunları reddederken **«Dış gezilerimizi Kongre'nin gündemine göre ayarlayamayız»** demiştir. (25 Haziran 1978, Milliyet)

Ecevit'in bu gezisini ne pahasına olursa olsun engellemek isteyen iç ve dış gericilik güçleri, Hürriyet ve Tercüman gibi tekelci burjuvazi'nin yayın organları, Aydınlık gibi maocu karşı-devrim yuvası Doğu'da sahneye konulan provokasyonların arkasında Sovyetler Birliği'ni göstermek için çok çalıştılar.

İç ve dış gericiliğin bu provokasyonları, emperyalizmin ve uşaklarının bu saldırıları halkımızın Sovyetler Birliği ile iyi komşuluk ve işbirliği ilişkilerinin kurulması istemini, barış, demorasi, ulusal bağımsızlık ve toplumsal ilerleme uğrun daki savaşımını engelleyemiyor. Emperyalizm ve iç gericilik Türkiye ve Sovyetler Birliği arasında güçlenen dostluğu, bu karşı konulmaz istemi engelleyemeyeceklerini daha iyi anlıyorlar.

Yeni manevralar içine giriyorlar. Sovyetler Birliği gezisi sırasında Ecevit'e ekonomik konuların dışında görüşmeler yapmamasını öğütlüyorlar. Görüşmelerin ekonomik sınırların dışına taşırılmaması için baskı yapıyorlar. Tehdit savuruyorlar.

ECEVİT'İN «SİYASAL BELGE»Yİ İMZALAMASI İLERİCİ GÜÇLERİN BİR KAZANIMIDIR.

Ancak, gerici güçler bu çabalarında da başarılı olamıyorlar. Azgın bir biçimde karşı çıktıkları «siyasal belge»nin imzalanmasını önleyemediler. Teknik düzeydeki komisyonlarca daha önceden hazırlanan Türkiye ile Sovyetler Birliği arasındaki iyi komşuluk ve dostluk ilişkileriyle, geniş kapsamlı işbirliğinin geliştirilmesini öngören belgeler imzalandı. Bu belgeler arasında Türkiye - Sovyet ilişkilerinin temel ilke ve yönünü belirleyen «siyasi belge» önemli bir yer tutmaktadır. Öteki belgeler ise iki ülke arasında ekonomik, teknik, ticaret, bilim, kültür ve spor alanlarında işbirliğinin geliştirilmesini öngörmektedir.

Son yıllarda ekonomik ve ticari ilişkilerin yanısıra sendikal ve kültürel alanlarda işbirliğinin gelişmesi. Ecevit'in Sovyetler Birliği gezisi sırasında imzaladığı anlaşmalarla daha da pekiştirilecektir. Ecevit, Türkiye - Sovyet ilişkilerinde **«halktan halka»** ilkesinin gözetileceğini belirtmiştir. Ancak burjuvazinin bazı işbirliği alanlarını tıkama yolundaki uyarıların etkisi altında kaldığı görülmektedir. Bunun somut örneği, iki ülke gençliği arasındaki dostluk ve işbirliği yolunda karşılıklı ilişkilerin engellenilmek istenmesinde görüldü. İGD Genel Başkanı A. Muhtar Sökücü, çağrılı olduğu Sovyetler Birliği Gençlik Örgütü'nün 18. Kongresine katılmak için Moskova'ya hareket ederken havaalanında gözaltına alındı. Bu geziyle ilgili soruşturma açıldı. Yine Sovyet Gençlik Örgütleri Komitesi temsilcisinin İGD 1. Büyük Kongresi'ne katılmasına vize verilmeyerek engel olundu. Halbuki Türkiye ve Sovyet gençliği ilişkilerin karşılıklı olarak gelişmesinden yanadır.

İşçi sınıfımız, ilerici, demokratik güçler, halkımız, Sovyetler Birliği gezisinin ve imzalanan belgelerin, iki komşu ülke arasındaki geleneksel dostluk ve işbirliği ilişkilerinde yeni bir dönem başlatacağını, tarihsel işbirliği binasına yeni bir köşetaşı koyacağını, bölgemizde ve dünyada barışın, güvenliğin sağlanmasına katkıda bulunacağını bilmektedirler. Bunun için bu geziyi yürekten desteklemişler, imzalanan belgeleri coşkuyla karşılamışlardır.

Özelikle «siyasi belge»nin imzalanması ulusal ve uluslararası alanda olumlu gelişmeleri beraberinde getirecek Türkiye'deki demokrasi hareketine yeni perspektifler kazandıracaktır. Bu belgenin önemli bir yanı da iç ve dış gericiliğin yıllardır yaydıkları **«Sovyet tehlikesi»** safsatasının ilk kez resmi çevrelerce çürütülmüş olmasıdır.

DEMOKRATİK ÖRGÜTLER KAPATILAMAZ!

POL-DER İSTANBUL ŞUBE BAŞKANI KAZIM BİLİR: «DEMOKRASİDEN YANA HERKES POL-DER'İN KAPATILMASINA KARŞI ÇIKMALIDIR»

POL-DER'i kapatma hesaplarının üstelediği bir dönemde POL-DER İstanbul Şubesi bir basın toplantısı düzenledi. Basın toplantısına ilerici milletvekillerinin yanısıra, çeşitli toplumsal kesimlere seslenen 44 demokratik kuruluşun temsilcisi ve basın mensupları katıldı. Basın toplantısında, POL-DER İstanbul Şube Başkanı Kazım Bilir'in okuduğu metinde özetle şu görüşlere yer veriliyordu:

«Ülkemizde son 7-8 yıldır ağırlığını iyice hissettiren ekonomik ve sosyal bunalımlara ve onun arkasındaki emperyalizme karşı halkımızın yükselen mücadelesinin zorunlu aracı olan örgütlenmenin getirdiği POL-DER'de egemen ve faşist güçlerin boy hedeflerinden biri durumundadır.

Daha önce bombalanan ve tahrip edilen İstanbul, Konya, Niğde, Malatya şubelerimizden sonra Ankara şubemiz ile Genel Merkezimiz de 15.000 üye fişi çalındıktan sonra yakılmıştır. Bu olayların üzerinden bir hafta geçmeden faşist saldırganlar tekrar harekete geçerek 20 Haziran'da Uşak ve Niğde Şubemizi de bombalamışlardır.»

Bugün polisin ikiye bölündüğü gerekçesiyle Pol-Der'e yapılan saldırıları, özünde tüm demokratik kurumlar ve halkımız için tezgahlanacak anti - demokratik uygulamaların bir kılıfı olarak değerlendiriyoruz. Bu noktadan hareket ederek, bütün demokratik güçlerle birlikte, halkımızın ve ilerici milletvekillerimizin de desteğiyle Anayasal sınırlar içinde bu tür girişimlere bütün gücümüzle karşı koyacağız.

POL-DER Anayasaya, kanunlara ve dernekler yasasına göre kurulmuş demokratik bir mesleki kitle örgütüdür. Kuruluşundan bu yana amaç dışı, kanunlar önünde suç sayılan hiçbir faaliyette bulunmamıştır. Dernek kurma hakkı herkese olduğu gibi polislere de tanınmış ve bu hakkın kullanılması Anayasa'nın 29. ve 11. maddesinin 2. fıkrası ile teminat altına alınmıştır. Böyle bir Anayasa kuralına rağmen polislerin dernek kurma hakkını elinden almaya çalışmak demokrasiden yana olanların değil, demokrasi düşmanı güçlerin düşüncesi olabilir. Kendini demokrasiden yana kabul eden herkesi böyle bir girişime karşı çıkmaya çağırıyoruz.»

İGD: «SALDIRILARA EYLEM BİRLİĞİNİ GÜÇLENDİREREK YANIT VERİLMELİDİR»

İGD Genel Merkez yöneticileri, örgütlerine yöneltilen baskılarla ilgili sorumuzu şöyle yanıtlamışlardır: «Derneğimiz kurulduğu 1976 Ocak ayından buyana yoğun faşist saldırı ve anti-demokratik baskıları göğüslemek durumunda kalmıştır. Uzun süre tüzüğümüz onaylanmamıştır. Şubelerimiz sudan gerekçelerle kapatılmış, 30'a yakın arkadaşımız faşist komandolar tarafından öldürülmüştür.

Faşist saldırıları, anti-demokratik baskıları MC döneminde olağan karşılayabilirdik. Çünkü MC'nin özünde demokrasi düşmanlığı yatıyordu. Ama bugün demokrasiden yana olduğunu ileri süren CHP ağırlıklı hükümet döneminde derneğimize yönelik baskıların durduğunu söyleyemeyiz. Şubelerimiz kapatılmaktadır. Mersin Şubemizin yönetim kurulu üyeleri 141. maddeden gerekçesiz olarak tutuklanmış, cezaevine gönderilmiştir. Ankara Şubemiz de 141'den hüküm giymek durumu ile karşı karşıyadır.

Ayrıca Merkez Yönetim Kurulu'muz hakkında 1978 1 Mayıs gösterilerine katıldığı için diğer demokratik kuruluşlarla birlikte soruşturma açılmıştır. Soruşturmada arkadaşlarımıza 1971 sıkıyönetim faşizmi dönemini anımsatan sorular yöneltilmiştir. Alınmayan bir kararın neden alınmadığı sorulmuştur. İGD 1. Büyük Kongresi hakkında da 141'den soruşturma açılacağı yaygın bir kanıdır. Eski Merkez Yönetim Kurulumuz hakkında açılan 13 davada 113 yıldan 261 yıla kadar hapis cezası istenmektedir. Bir o kadar davadan beraat edilmiş olması ileri sürülen gerekçelerin gerçekçi olmadığını göstermektedir.

Faşist MHP ve diğer faşist örgütler kapatılmazken açıktan derneğimizin ve diğer demokratik kuruluşların çalışmalarının durdurulmak iştenmesine sessiz kalmadık, bundan sonra da kalmayacağız. Yasal ve örgütsel girişimlerimizin yanısıra, diğer ilerici yurtsever güç ve kuruluşlarla birlikte ortak çıkışlar örgütlemek için savaşımı yükselteceğiz. Bu yönde gelecek olumlu girişimleri sonuna kadar destekleyeceğiz.»

DDKD: «DEMOKRATİK ÖRGÜTLERE YÖNELEN BASKILARA KARŞI DAYANIŞMA ZORUNLUDUR»

1977 yılında kurulan ve merkezi Diyarbakır'da olan Devrimci Demokratik Kültür Derneği yöneticileri, örgütlerine yönelen baskılarla ilgili olarak sorularımızı şöyle yanıtlamışlardır: «DDKD'nin tüzüğünün onaylanmadığı bahane edilerek açılan şubeleri kapatılmış, çoğu yerde de şube açması engellenmiş, DDKD çalışmaz hale getirilmek istenmiştir.

Bunun yanında merkez ve şubelerin kültür ve sanat faaliyetlerini sergilemek için yapmak istedikleri gösteri ve geceleri, izne tabi olmayan bildiri dağıtma, afiş asma işlerinin engellemeleri de süreklilik kazanmıştır.

Hakim sınıfların bu engellemelerinin yanısıra sol içinde görülen bazı maceracı, maocu vb. guruplar da DDKD'nin çalışmalarından, yığın örgütü olma yolunda mesafe katetmesinden hoşnut olmadıkları için yer yer saldırılar düzenleyerek karşı - devrimcilerin görevlerini yerine getirmektedirler.

Diyarbakır, Bingöl, Tunceli ve Viranşehir'de bu sapık gurupların silahlı saldırıları sonucu 7 üyemizin tabanca ve bıçakla yaralanmaları bu saldırılara birkaç örnektir.

Hakim sınıfların ve sapık grupların saldırıları, ülkemiz gençliğinin DDKD çatısı altında ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşımı doğrultusunda, işçi sınıfının yolundan, düzeyine uygun bir çalışma ile, kararlı adımla ilerlemesini, gençliğin örgütsel ve hareket birliğinin sağlanmasını engelleyemeyecektir.

Genel olarak demokratik kitle örgütleri üzerindeki baskılara karşı savaşım veren diğer demokratik kitle örgütleriyle dayanışma içinde, olumlu gelişmelerden yana olduğumuzu belirtelim.»

TEHLİKELİ GELİŞMELER

Okuyucularımızın çok iyi hatırlayabileceği gibi tekelci sermayenin yüksek tirajlı sözcülerinden «Hürriyet» gazetesi bir süre önce «özel» rümuzlu bir haberle «İGD'nin ve Ülkü Ocakları'nın kapatılacağını» bildirmişti. Tekelci burjuvazinin çaktığı bu işaret üzerine gerici - faşist çevreler ve maocu provokasyon yuvaları İGD'ye yönelik saldırılarına hız vermişlerdi. Ancak, İGD'ye yönelik olarak geliştirilen bu özel saldırı kampanyası ile birlikte birçok demokratik örgütün saldırı çenberi içerisine alındığını gördük. Pol-Der bu örgütlerin en başında yer alıyordu. Gerici - faşist çevreler, emniyet kademelerindeki faşist tırmanışlarının karşısına dikilen Pol-Der'in kapatılması için çığırtkan bir kampanyaya başladılar. Bir yandan da faşist komando çetelerini Pol-Der merkezinin, şubelerinin ve üyelerinin üzerine sürdüler. Pol-Der merkezi iki kez kundaklandı.

Gerici - faşist güçler, sahte polis dernekleri kurdurarak Pol-Der'in kapatılmasının yolunu açacak girişimlere başvurmayı da ihmal etmediler. Bir plan çerçevesinde geliştirilen bu saldırıların en önemli bölümünü, hükümetin bu oyunlarına alet edilmesi oluşturuyordu. Hükümet bu oyunlarına alet olacak mıydı, yoksa olmayacak mıydı? İçişleri Bakanı Özadınlı'nın «polis derneklerinin kapatılacağını, tek bir polis örgütünün kurulacağını» açıklaması, gerici - faşist çevrelerin oyunlarında başarıya ulaşacağını gösteriyordu. Başbakan Ecevit'in, bazı örgütlerin kapatılması konusundaki kararın Milli Güvenlik Kurulu'nda ele alındığını açıklaması, oyunun tezgahlarının nerelerde kurulduğunu çok açık bir biçimde ortaya koyuyordu.

Her ne kadar MGK'nun statüsü Anayasa'da «danışma organı» niteliğinde olmasına rağmen, bu kurulun aldığı «tavsiye» kararlarının hiçbir hükümet döneminde uygulanmamazlık edilmediğini biliyoruz. Böylelikle uygulamalar, Anayasa'ya ters bir biçimde, bu kurulu hükümetlerin ve diğer anayasal organların üzerine çıkarmaktadır ki, bu durumun demokrasi hareketinin geleceği açısından büyük tehlikeler doğurduğu, hiç kimsenin yadsıyamayacağı bir gerçektir. Türkiye demokratik kamuoyu bugün, «ülkeyi hükümetin ve diğer anayasal organların mı, yoksa MGK'nun mu yönettiği» konusunda haklı endişeler içerisindedir.

Ayrıca, MGK'nun son toplantısında alınan diğer kararlar da, demokratik güçlerin önümüzdeki günlerde önemli handikaplarla karşı karşıya kalacağını ortaya koymaktadır: «Bölücü faaliyetlerde bulunan bütün derneklerin idari ve hukuksal mevzuattan faydalanılarak kapatılması; bölücü yayın organlarının susturulması; bölücü örgütlerin eğitim kurumlarında etkisiz hale getirilmesi; Türk sınırları içinde muhtemel Kürt anlaşmazlık guruplarının çatışmalarının önlenmesi için hava kontrol güvenlik çemberinin kurulması; aşiretlerin bölücülük faaliyetlerindeki rollerinin ortaya çıkarılması ve güvenlik çemberinin etkili olmasının sağlanması...»

Doğu'da provokasyonlar sahnelenirken, Demireller ve Türkeşler hükümeti yıkmak için alanlara çıkarken, diğer yandan demokratik örgütler ve yayınlar üzerinde 141. ve 142. maddelerin çarklarının yeniden işletilmeye başlandığını görüyoruz. İGD Mersin şubesi yöneticileri 141. maddeden tutuklanmışlardır. Ankara şube yöneticileri hakkında «gizli hücre» kurmak suçundan, yine 141. maddeye dayanarak soruşturma açılmıştır. «TKP Programı»nı bastıkları için «Ürün» dergisi sahibi ve sorumlu yönetmeni hakkında açılan soruşturma 141. maddeye, yani «gizli örgüt kurma» suçuna dönüştürülmüştür. «TKP Konferansı» belgelerini yayınlıyan «Temel Yayınları» sorumlusu hakkında soruşturma açılmıştır. 1 Mayıs 1978 gösterisine katıldıkları için birçok demokratik örgüt hakkında açılan soruşturmalar derinleştirilmekte ve bazı örgütlerin, özellikle İGD'nin «defterinin dürüleceği» şurda veya burda söylenmektedir.

Bu gelişmeler olurken, MGK'nun son toplantısında alınan kararların bu süreci derinleştireceği ortadadır. Malum karanlık çevreler «bölücülük» yaygaraları altında tezgahladıkları provokasyonlarla bir yandan Doğu'da Kürt halkına ve gençliğine yönelik yeni kırımların hazırlığını yaparken, diğer yandan 141. ve 142. maddelere dayanarak demokratik örgütleri kapatmanın yolunu tutuyorlar. Üstelik söz konusu çevreler bu baskıları ve kırımları CHP ağırlıklı hükümete yaptırmanın çabası içerisindedirler. Hükümetle ilerici - demokratik kuruluşları karşı karşıya getirecek bu oyunla hükümeti yalnız bırakıp yıkmanın, böylelikle faşist bir diktanın yollarını tamamen temizlemenin hesaplarını yapıyorlar.

Bu hesapların ne ölçüde doğru çıkacağı önümüzdeki günlerde ortaya çıkacaktır. Ancak gelişmeler ciddi ve tehlikelidir. Hükümet bu oyunlara gelmemelidir. İlerici - demokratik kuruluşlar uyanıklığı elden bırakmamalı, eylem birliğini güçlendirerek gerici - faşist çevrelerin provokasyonlarının önünü tıkamalıdır. Kürt halkının yeni kırımlara uğratılmasına, 141. ve 142. maddelerin çarkının hızlandırılmasına, demokratik örgütlerin ve yayınların kapatılmasına sessiz kalınamaz. Önümüzdeki günler ilericiliğin, demokratlığın, yurtseverliğin yeni ve önemli sınavdan geçeceği günler olacaktır. Bu sınavdan hep birlikte güçlenerek çıkmalıyız.

LENİN VE KOOPERATİFÇİLİK

Tarımsal kooperatifçilik, köylülerin geleceği, işçi - köylü bağlaşıklığı ve demokratik savaşımın gelişmesi açısından olduğu kadar, dünya çapında varolan ekonomik ve toplumsal sorunların çözümü açısından da büyük bir önem taşır. Bu önem herşeyden önce, sosyalist, kapitalist, gelişmekte olan ülkelerin ekonomik ve toplumsal yaşamlarında kooperatiflerin gittikçe artan rolünden ileri gelmektedir.

Sosyalist ülkelerde kooperatifler halk ekonomisinin ayrılmaz bir parçasını oluştururlar. Ürünlerin pazarlanmasından eğitim, sağlık, kültür hizmetlerine, köy ve kent arasındaki farkın giderilmesine kadar varan çeşitli görevler üstlenirler. Üretimin planlanması, ülke ekonomisinin geliştirilmesi, tarımın endüstrileşmesi çalışmalarına aktif olarak katılırlar. Kısacası sosyalist ülkelerde tarımsal kooperatifçiliğin gelişimi, yeni toplumun başarılı olarak kurulmasının sürekli ve zorunlu bir koşulu olmaktadır.

Kapitalist ülkelerde kooperatif hareketinin gelişimi daha yavaş olmakta ve çeşitli engellemelerle karşılaşmaktadır. Bu ülkelerde kooperatifler, varlıklarını sürdürebilmek için tekellere, büyük çiftliklere karşı keskin bir rekabete sürüklenirler. Kapitalist ekonomiye bağımlılık ve burjuva devletleri tarafından uygulanan çeşitli baskılar nedeniyle kolayca iş göremezler. Zor koşullar altında çalışmalarını sürdürürler. Ama bütün bunlara rağmen, kapitalist ülkelerde kooperatifçiliğin ilerlemeler kaydettiği, küçük ve orta köylü yığınlarının birleştirilmesi ve haklarının korunması yolunda önemli başarılar kazandığı gerçeği de yadsınamaz. Kooperatif hareketi, kapitalizmin yıkım politikasına karşı, küçük üreticilerin yaşamsal çıkarlarının savunulması için çalışmakta ve demokratik güçlerle birlikte anti-tekelci savaşımın içerisinde yer almaktadır.

Günümüzde tarımsal kooperatifçiliğin etkin bir toplumsal hareket olmaya başladığı bir diğer alan da Asya, Afrika ve Latin-Amerika ülkeleridir. Az gelişmiş ülkelerin ekonomisinde tarımın önemli bir yer tutması, tarımın ilerlemesinin bağımsızlık sorunuyla sıkı sıkıya bağlı bulunması, bu ülkelerin ekonomik bağımsızlık savaşımında kooperatifleri ön plana çıkarır. Bugün bağımsızlıklarını kazanmış Asya, Afrika ve Latin-Amerika ülkelerinde kooperatifler, ulusal hükümetlerin de desteğini alarak, feodal kalıntıların temizlenmesi, ulusal kurtuluşun toplumsal kurtuluş ile tamamlanması savaşımında etkin bir rol oynuyorlar.

Sosyalist, kapitalist ve gelişmekte olan ülkelerde kooperatiflerin giderek artan rolü, kendisini uluslararası alanda da gösteriyor. Bilimsel ve teknik devrim koşullarında kooperatiflerin karşı karşıya bulunduğu sorunların daha karmaşık bir hal alması ve emperyalizmin çok yönlü saldırıları, çeşitli ülkelerden kooperatiflerin ortak çalışmalarını ve deneyim alışverişini zorunlu kılıyor. Uluslararası kooperatif hareketi varolduğu uzun dönem içerisinde pek çok deneyimler kazanmış, kooperatifçiliğin geliştirilmesi için büyük çaba harcamıştır. Günümüzde bu hareketin başını çeken, **Uluslararası Kooperatif Birliği, (ICA)** küçük ve orta üreticilerin sorunlarının çözümü için, emperyalizmin, tekellerin yıkım politikasına karşı ardıcıl bir savaşım yürütüyor. Emperyalizme karşı savaşta dünya barış ve demokrasi güçlerinin ayrılmaz bir parçasını oluşturuyor.

Gerek ulusal, gerekse uluslararası kooperatif hareketinin gelişiminde sosyalist ülkelerin deneyimi önemli bir yer tutar. Bu ülkelerin deneyimi diğer ülkelerdeki kooperatifçilere ve işçi sınıfına esin kaynağı olmaktadır. Çünkü sosyalist ülkeler Lenin'in Kooperatif Planı'na dayanarak köylü ve tarım sorunlarını köklü bir biçimde çözümlemişlerdir. Bu nedenle Lenin'in Kooperatif Planı'nın ve sosyalist ülkelerin deneyimlerinin incelenmesi kooperatifçiliğin gelişimi ve doğru bir kooperatif politikası açısından zorunludur.

LENİNCİ KOOPERATİF PLANI

Kooperatifçilik konusu Lenin'ın pek çok eserinde incelenmiştir. Tümü **«Lenin Kooperatif Planı»** adını alan bu makalelerde kooperatifçiliğin temelleri ve ilkeleri açıklanmaktadır. Ama Lenin, yalnızca tarımsal kooperatifçiliğin önemini belirtmekle kalmamış, kooperatiflerin sosyo-ekonomik özünü, toplumsal yaşamdaki yerini ve rolünü de ortaya koymuştur. Bu plan aynı zamanda köyde sosyalist kuruculuğun temeli olan kooperatiflerin kurulma yollarını ve biçimlerini göstermekte, **«küçük tarım işletmelerinin sosyalist temel üzerinde nasıl düzenleneceği, bunların nasıl toplulaştırılıp irileştirileceği ve milyonlarca köylünün sosyalizmin kuruluşuna nasıl çekilebileceği sorusunu yanıtlamaktadır.»**

KOOPERATİFLERİN ÖNEMİ VE LENİNCİ KOOPERATİF ANLAYIŞI

Lenin, köylülüğün çıkarlarının savunulması, işçi - köylü bağlaşıklığının oluşturulması ve sosyalizmin başarıyla kurulabilmesi için kooperatiflerin yaşamsal bir öneme sahip olduklarını belirtir. Bu önem iki açıdan ileri gelmektedir: **Birincisi**, küçük ve orta köylülüğün ekonomik ve toplumsal örgütleri olarak kooperatiflerin, milyonlarca köylünün sosyalizme kazanılmasında en elverişli yol olması; **İkincisi**, kooperatiflerin üretici köylüleri insancıllık ve kollektivizm ruhunda eğitmesi, birlikte çalışma ve yaşama alışkanlığı kazandırmasıdır.

Lenin, herşeyden önce kooperatif hareketini sınıf savaşımının çıkarlarına bağladı. Kapitalizm koşullarında kooperatifçiliğin rolünü abartan, sınıf savaşımını bir tarafa bırakarak sadece kooperatifleşme yoluyla kapitalizmin sosyalizme dönüştürülebileceğini ileri süren hayalci görüşlere karşı ardıcıl bir savaşım yürüttü. Bu görüşlerin yanlışlığını ve hayalciliğini Lenin şöyle açıklıyordu: **«Eski kooperatifçilerin düşleri pek çok kuruntularla dolu; çoğu kere, bu düşler, gerçek dışı olduklarından gülünçtür. Ama niçin böyledir? Şunun içindir ki, bunlar sömürücülerin egemenliğinin giderilmesi için işçi sınıfının siyasi mücadelesinin temel önemini, esas önemini anlıyamıyorlar.» (İşçi Köylü İttifakı Sayfa 254)** Böylece, sınıf savaşımı ile uyum içerisinde olduğu, kendi savaşımını sınıf savaşımının çıkarlarıyla birleştirebildiği sürece kooperatifçiliğin gerçek ve tam başarılar elde edebileceği vurgulanıyordu.

Kooperatifçilik alanında Lenin'in karşı çıktığı diğer bir konu da, kooperatif hareketinin küçümseyen, sosyalist toplum kuruculuğundaki rolünü anlamayan görüşlerdir. Bunlar, kooperatifçiliği sadece tüketim alanına indirgemeye çalışıyor, sosyalizmin başarıyla kurulmasının koşulu olarak küçük tarım işletmelerinin üretim kooperatiflerinde toplanıp örgütlendirilmeleri gereğini kabul etmiyorlardı. Lenin bu tür görüşleri savunanlara şiddetle karşı çıktı. O, kooperatifçiliği, halk yığınlarının kendi kendilerini yönetmesinin ve tarımda sosyalist kuruculuğun en etkili yolu olarak görür. Diğer yandan Lenin, kooperatiflerin yığınsal niteliklerine büyük önem verir. Bu niteliklerinden dolayı kooperatifler köylü yığınlarına ulaşmanın ve işçi - köylü bağlaşıklığının somut bir eylem alanını oluştururlar. Tarımsal kooperatif işletmelerinin kurulması ve geliştirilmesi sosyalizme geçişin yollarını açar, bu geçişi kolaylaştırır.

SOSYALİZMİ KURMANIN ZORUNLU BİR KOŞULU: KOOPERATİFÇİLİK

Lenin, işçi sınıfının iktidarı ele geçirdiği ülkelerde, tarımsal kooperatifçiliği, sosyalist düzenin başarıyla kurulmasının zorunlu bir koşulu olarak görür. O'na göre küçük ve orta köylülüğü sosyalizme götürecek biricik doğru yol kooperatifçiliktir. Lenin, Sovyetler Birliği'nde sosyalist kuruculuğun ilk dönemlerinde, köylülerin kollektif çiftliklerde örgütlenmesine karşı kayıtsız kalınmasından yakınarak, bu konunun önemini şöyle açıklıyordu: **«Siyasal güç işçi sınıfının elinde olduğuna ve bu siyasal güç bütün üretim araçlarına sahip bulunduğuna göre, geri kalan tek ödev, halkı kooperatif topluluk içinde örgütlemektir. Halkın çoğunluğunun kooperatiflerde örgütlenmesiyle, sosyalizm otomatik olarak amacına ulaşacaktır.» (Kooperatifçilik Üzerine, Ser Yayınları, S: 41)** O'nun sosyalist toplumun kuruluşunda tarımsal kooperatifçiliğe verdiği değeri şu sözlerinden de anlamak mümkün: **«Eğer köylülerin hepsini kooperatiflerde toplayabilseydik, iki ayağımız birden sosyalist toprağa basmış olacaktı.» (İşçi Köylü İttifakı. Sayfa: 261)**

Bununla birlikte Lenin, ilkel kooperatiflerin (tüketim, satınalma, kredi, tarımsal ürünlerin işletilmesi vb. kooperatifler) üretim sürecini tam olarak kapsamamaları nedeniyle, yalnızca bu tür kooperatif biçimleri ile sosyalizmin kurulamayacağını söyler. Çünkü bunlar küçük üretimin **«temelde varolan çelişkilerini çözecek ve sakıncalarını ortadan kaldıracak durumda değildirler.»** Lenin'e göre yeni düzenin kurulabilmesi için kooperatiflerin ilkel biçimlerinden derece derece gelişmiş biçimlerine geçilmesi gerekir. Küçük çiftçiliğin kooperatifler yoluyla büyük sosyalist çiftliklere dönüştürülmesi şeklindeki Lenin'in bu öğretisi kollektif çiftlikler (kolhoz) ve üretim kooperatiflerinde ifadesini bulur.

Kollektif çiftliklerin ve üretim kooperatiflerin kurulması, çağdaş teknolojinin kullanılması, tarım ekonomisinin geliştirilmesi, kırsal nüfusun bilgi ve kültür düzeyinin yükseltilmesi ve işçi sınıfı ile köylülük arasındaki bağların pekiştirilmesi için zorunludur.

KÖYLÜLERİN KOOPERATİFLERDE ÖRGÜTLENMESİNDE GÖNÜLLÜLÜK, LENİNCİ KOOPERATİF PLANI'NIN TEMEL İLKELERİNDEN BİRİDİR

Lenin, tarımdaki üretim araçlarının ortak mülkiyetinin küçük üreticilerin topraklarına el koyarak değil, bunların gönüllü olarak kooperatiflere girmesi yoluyla başarılabileceğine inanmıştır. O, köylülüğün örgütlenmesinde baskı ve kumanda yöntemlerine başvurulamayacağını söyleyerek, bu konuda **«Engels'in hayatının son dakikalarında köylü sorunu üstüne söylediklerini»** hatırlatır: **«Engels sosyalistlerin küçük çiftçileri mülksüzleştirmeyi düşünmediklerini ve onlara ancak örnek göstererek makineleşmiş sosyalist büyük tarımın üstünlüğünü tanıtlayacaklarını belirtiyordu.» (İşçi Köylü İttifakı, S: 127)**

Köylülüğü kooperatiflerde birleştirebilmek için, **birincisi**, onları çıkarlarının en iyi bir şekilde savunulacağına inandırmak, **ikincisi**, kollektif çiftliklerin ve üretim kooperatiflerinin bireysel çiftliklere göre üstünlüğünün ortaya konulması gerekir. Bunun için Lenin, sosyalizm koşullarında kooperatiflerin devletçe desteklenmesinin zorunluluğunu vurgular. **«Kooperatifçilik Üzerine»** adlı çalışmasında şöyle demektedir: **«...Kooperatiflere ekonomik, mali ve bankacılık alanlarında bir takım ayrıcalıklar tanınmalıdır. Sosyalist devletimiz, halkın örgütleneceği yeni sistemin temelindeki ilkeyi bu yolla yerleştirebilir.»**

Yaşam Lenin'in Kooperatif Planı'nın doğruluğunu üstünlüğünü ve yaşam gücünü kanıtladı. Bu plan dünyanın ilk sosyalist ülkesi Sovyetler Birliği'nde başarıyla uygulandı. Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin deneyimi, köylülerin yaşamının iyileştirilmesi ve tarım sorununun çözülmesinde, Leninci Kooperatif Planı'nın uygulanabilir tek yol olduğunu gösterdi. Günümüzde Lenin öğretisi, bu ülkenin sınırlarını çoktan aşmış ve uluslararası bir güç durumuna gelmiştir.

İŞÇİ SINIFI VE GENÇLİK DÜŞMANLARININ OLUŞTURDUĞU

KUTSAL İTTİFAK : İGD DÜŞMANLIĞI

15-16 Haziran Direnişi'nin 8. yıldönümü tüm yurtta coşkuyla kutlandı. DİSK de İstanbul Spor ve Sergi Sarayı'nda 16 Haziran'ı kutlamak için bir gece düzenledi.

Derlediğimiz bilgilere göre, kutlama gecesi için bazı sendikalara, özellikle T. Maden-İş'e hiç davetiye gönderilmemiştir. 15-16 Haziran Direnişi'nin en önünde yürüyen, **DİSK'in SESİ'nin** 9. sayısında (**10 Haziran 1978**) da özellikle belirtilen; **«Demir Döküm'den, Sungurlar'dan, Otosan'dan, Rabak'tan, Philips'ten, Profilo'dan, Arçelik'ten, AEG, Singer, Simko'dan, AUER, Magirus, Elfa'dan, Erka'dan, Uzel'den, Grundig'den, ECA'dan, Vinylex'ten, Aygaz'dan, Türk Kablo'dan, Eternit'ten, Haymak'tan»** işçilere 15-16 Haziran Direnişi'ni kutlama gecesi yasaklanmıştır. (DİSK'in yayın organında sayılan işyerlerinin bir ikisi hariç Maden-İş üyesi olduklarını belirtmekte yarar var.) 15-16 Haziran'a küfredenler, burjuvaziyle birlik olup direnişi kırmak isteyenler, 15-16 Haziran'ı yaratanların gecede bulunmaması için ellerinden geleni yapmışlardır. İşçi sınıfının yeminli düşmanlarının, işçi sınıfına önderlik etme hastalığını bırakmayan küçükburjuva devrimcilerinin içeriye doldurulması üzerine 2000'e yakın işçi DİSK'in bu tutumunu protesto etmişlerdir. Geceye alınmayan işçiler, **«İşçiler Birleşin», «Yaşasın 16 Haziran Direnişimiz», «UDC'de birleş»** belgilerini gür bir sesle haykırmışlardır.

İŞÇİLER GECEYE ALINMAYIŞLARINI PROTESTO EDİYOR.

DİSK yönetimi ile Maden-İş yöneticilerinin işçilerin geceye alınması için yaptıkları görüşmelerin sonuçsuz kalması üzerine **Maden-İş Sendikası Genel Başkan Vekili Murat Tokmak**, kapı önünde toplanan işçilere; **«işçi sınıfının birliğini hiçbir güç bölemeyecektir, 15-16 Haziran'lara bazılarının sahip çıkmasına izin verilmeyecektir»** demiştir. Murat Tokmak'ın konuşmasından sonra kapıdaki DİSK görevlileri de kırmızı gömleklerini çıkararak sessiz bir biçimde dağılan işçilere karışmışlardır.

Yine basından öğrendiğimize göre, DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk, **«yolumuz Çayanların yoludur», «Mahir, Hüseyin, Ulaş, Kurtuluşa kadar savaş», «tek yol devrim»** sloganları altında konuşmasını güçlükle bitirebilmiştir.

DİSK'E SALDIRANLAR VE KÜFREDENLER ÖDÜLLENDİRİLİYOR!..

İşçi sınıfı bilimini inkâr eden maceracı, oportünist akımlar nasıl oluyordu da işçi sınıfımızın bu savaş gününe sahip çıkıyordu? İşleri, güçleri işçi sınıfı hareketine, onun devrimci sendikal örgütü DİSK'e küfretmek olan, işçi sınıfının varlığına tahammül edemeyen, devrimci hareketinin önderliğini yaptığını iddia eden bu küçük burjuva devrimcileri 16 Haziran gecesinde yaptıklarından ötürü ödüllendiriliyorlardı. Türkiye işçi sınıfının gücünü herkese gösterdiği, sınıf savaşımının itici, motor gücü olduğunu savaş alanlarında kanıtladığı böylesi görkemli bir günün önderliğini kendilerinin yaptığını ileri sürecek kadar sahtekârlığa başvuranlara prim verilmesi düşündürücüdür. «15-16 Haziran günlerinde çığ gibi büyüyen işçi sınıfı, ön saflardaki DEV-GENÇ militanları ile birlikte önlerinde engel tanımıyordu. DİSK yöneticileri artık eylemin tüm inisiyatifini kaybetmişlerdi. Zaten DİSK'in örgütlenme anlayışıyla —ki bu anlayış onların işçi sınıfı bilimini reddeden revizyonist ideolojilerinden kaynaklanmaktadır— bir kitle eyleminin yönlendirilmesi olanak dışıydı.» (Devrimci Gençlik, sayı: 9 - 10/24 Haziran 1976)

SÖZDE «SOSYALİSTLERİN» VE MAOCULARIN BİRLEŞTİĞİ NOKTA : İGD DÜŞMANLIĞI

Bunun yanında kendilerine «sosyalist» diyen, ancak oportünizm batağına saplanan, kıpırdadıkça bu batağa daha da gömülenler de 16 Haziran gecesini değerlendirirken: **«Tüm demokratik örgütler ve siyasi partiler kendilerine gönderilen davetiyeler oranında toplantıya katıldılar. Yeni DİSK yönetiminin, demokrasi güçleri arasındaki birlik ve beraberliğin önemine uygun tutum ve davranışları bu toplantıda da ken-**

• **Maden-İş Genel Başkan Vekili Murat Tokmak geceye alınmayan işçilere sesleniyor.**

dini gösteriyordu» diyerek demokrasi anlayışlarının ne olduğunu da ortaya koyuyorlardı. Demokrasi savaşımının en kararlı unsurları, DİSK'in temel direği sendikaların, Maden-İş üyelerinin geceye davet edilmemesini **«demokrasi güçleri arasındaki birlik ve beraberliğin önemine uygun tutum...»** olarak değerlendirmek olsa olsa oportünizme has bir özelliktir.

Aynı sözde «sosyalist»ler, geceye ilişkin değerlendirme (!) yazılarında, politik ahlaksızlığın en açık bir örneğini sergilemekten de geri durmuyorlardı. Böylece, işbirlikçi tekelci burjuvazinin, gerici - faşist güçlerin, maocuların İGD üzerinde saldırılarını yoğunlaştırdıkları bir dönemde, oportünistler de üzerlerine düşen görevi yerine getirmiş oluyorlar. Üstelik maocuların ağzını kullanmaktan da çekinmiyorlar. **«Aydınlık»** adlı maocu paçavra; **«Şimdiye kadar ki deneylerinden, Maden-İş yöneticilerinin ellerine verilen davetiyeleri işçilere dağıtmayıp İGD'li taraftarlarına dağıttığını öğrenen DİSK yöneticileri, bu defa davetiyeleri Ertürklerin eline teslim etmemiş, doğrudan doğruya fabrikalara göndermek yolunu seçmişti... DİSK, 'davetsiz misafirlerin' içeri alınmasını kabul etmediği için, İGD'liler de bir müddet bekleşip dağılmak zorunda kaldılar.»** (Aydınlık, 18 Haziran 1978) bunları söylerken, «sosyalist» bir partinin yayın organı ise; **«İGD'li bir grup davet edilmediği halde zorla salona girmek istedi... MADEN-İŞ yönetimine gönderilen ve işçilere dağıtılması gereken davetiyelerle DİSK toplantılarını sabote etmeye alıştıkları için böyle bir imkandan mahrum kılınmalarından dolayı 'utkanlığın' kof temelinin açığa çıkmasından endişelendiler. DİSK'li işçiler tarafından salona alınmayınca da geceye katılmama kararı alıp dağıldılar(!)»** diye yazıyor. İGD düşmanlığında böylesi bir yakınlaşma içinde olan maocularla, sözde «sosyalist»ler işçi sınıfının önderliğine olan düşmanlıklarını böylece açığa vuruyorlar. **«Geceye bütünüyle baktığımızda, DİSK'in son zamanlarda tertiplediği gecelere oranla olumlu bir gece olduğunu görebiliriz.»** (Aydınlık) diyen maocularla, **«Geçmişe oranla, genel anti-faşist sloganlarda birleşme eğilimleri de göze çarpıyordu ve bu bir olumluluktu.»** diyen sözde «sosyalist»lerin nerelerde kucaklaştıkları ortaya çıkıyor.

OPORTÜNİZMİN KEMİĞİ YOKTUR

İGD MYK, DİSK'le olan ilişkilerin askıya alınması üzerine gereken yanıtını ilgili yerlere iletti. Bu konu ile ilgili değerlendirmemizi ve İGD MYK'nun açıklamasını geçen sayımızda verdik. İGD ile DİSK arasındaki ilişkilerin bu noktaya gelmesi belli ki gerici-faşist, maocu çevrelerin dışında kimi çevreleri de fazlasıyla sevindirmiştir. Onlar da bu noktada bir takım ince hesaplar içine girmişlerdir. İşçi sınıfının gelişen hareketindeki bazı boşluklardan yararlanarak belirli mevzileri kazanma hevesine kapılmışlardır. Oportünistler **«makyavelizm»**i ağızlarına sakız etmişlerdir. Yayın organlarındaki hemen her yazı da bu kavramı kullanıyorlar. Ancak İGD - DİSK ilişkileri açık olarak göstermiştir ki sözde sosyalistler **«makyavelizm»** kavramının anlamını bilmeden yazılarının orasına burasına serpiştirirken, makyavelizmin en güzel örneğini vermişlerdir.

Oportünizmin kemiği yoktur. Her kalıba kolaylıkla uyar. Günlük, küçük çıkarları için yapmayacağı ahlaksızlık yoktur. Kendilerine **«sosyalist»** diyen, ancak sosyalist ahlaktan habersiz olan oportünistler bal gibi biliyorlar ki DİSK'in düzenlediği geceye İGD'liler değil işçiler gelmişlerdir. Çeşitli sendikalardan işçilerin arasında, özellikle genç işçilerden bazıları İGD'li olabilir. Ama bu neyi değiştirir. İGD'li olsun veya olmasın tüm işçilerin kendi yarattıkları böylesi bir günü kutlamak istemelerinden daha doğal bir şey olamaz. Bu gerçeği bilmelerine rağmen, İGD düşmanlarının bir türlü bırakamadıkları bir alışkanlıkları var. Bu, her olayın altında İGD'nin olduğunu varsayma hastalığıdır. Böylece İGD'yi demokratik kuruluşların içişlerine müdahale eden bir örgüt olarak tanıtmak istiyorlar. DİSK Genel Merkezi'nde meydana gelen olaylarda, TÖB-DER'de yaratılan bunalımda olduğu gibi... İGD düşmanları, hele tabanlarında kaynaşmaların büyük boyutlara ulaştığı dönemlerde bu silaha sarılmaktadırlar.

Kendilerini **«sosyalist»**, en keskin **«enternasyonalist»** ilan eden oportünistler şunu iyi bilmeli, küçük hesaplardan başka bir şey düşünemeyen kafalarına şunu iyice sokmalıdırlar ki; İGD'yi bu tür ahlaksızca çabalarla, yalan ve iftirayla sarsamazsınız. Bunu siz de biliyorsunuz. Ancak, şunu size bir kez daha hatırlatma sorumluluğunu kendimizde görüyoruz. Eğer birazcık politik ahlaka sahipseniz bu tür yöntemlerden vazgeçin. Dürüst olun!

İşçi sınıfı hareketinin, oportünizmin günahlarının üstüne sünger çektiği, bu günahlarının hesabını sormadığı tarihte görülmemiştir. Politik ahlaksızlığı sermaye edinenler bunu böylece bilmek ve ona göre davranmak zorundadırlar.

İGD GENEL SEKRETERİ ALÂETTİN TAŞ'IN «16 HAZİRAN GECESİ TERTİP KOMİTESİ»NE GÖNDERDİĞİ KUTLAMA MESAJI :

16 Haziran Gecesi Tertip Komitesi'ne;

İşçi sınıfımızın sınıf ve kitle sendikal örgütü olan DİSK'in yok edilmesi girişimlerine karşı 15 - 16 Haziran Anayasal demokratik direnişinin üzerinden 8 yıl geçti. Bu süre içerisinde egemen gerici güçlerin tüm baskı ve terörüne, anti-demokratik uygulamalarına karşın işçi sınıfımızın politik, sendikal hareketleri gelişip, güçlendi.

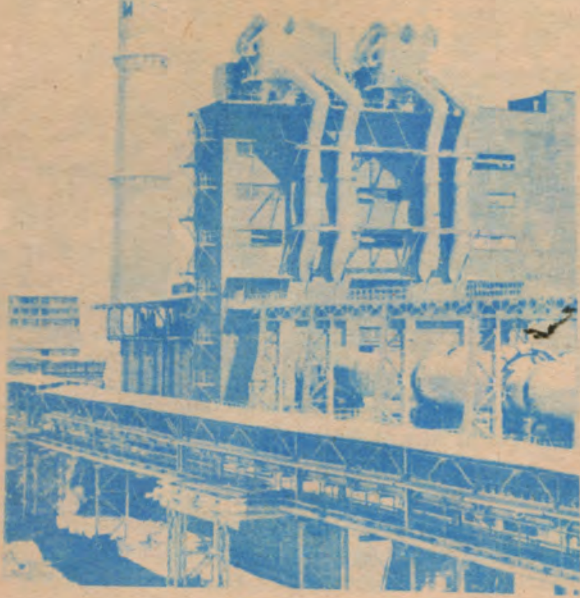
İşçi sınıfımızın savaş geleneklerini sendikal alanda sürdüren DİSK, şanlı 16 Eylül Direnişlerinden geçti, MESS'in, işbirlikçi tekelci burjuvazinin bu en saldırgan, gerici kanadının saldırısını direngen bir savaşımla püskürttü. Tüm toplum kesimlerini etkileyen 20 Mart Faşizme İhtar Direnişi'ni yarattı.

Bütün bunların harcında işçi sınıfının 58 yıl süren kesintisiz savaşımının ölümsüz öncüleri yatıyor. 15 - 16 Haziranları yaratan isimsiz neferler yatıyor.

İlerici gençlik, işçi sınıfımızın işte böylesi soylu savaş yollarından yürüyor, yürüyecektir. İlerici gençlik, bu savaş geleneklerinin ışığında işçi - gençlik dayanışmasını sürdürecek, daha da yükseltecektir.

Yaşasın işçi sınıfının devrimci sendikal birliği!
Yaşasın DİSK!..
Yaşasın işçi - gençlik dayanışması!..

SOVYET YARDIM

Sovyetler'in Seydişehir'de kurduğu alüminyum fabrikası.

Sovyetler Birliği ile gelişmekte olan ülkeler arasında çok yönlü işbirliği güçleniyor. Dünyanın ileriye dönük akışında çok önemli rol oynayan bu işbirliğinden emperyalist güçler, savaş ve faşizm özlemcileri çok ürküyorlar. Bu yönde atılması olası her adımı —**küçük veya büyük olsun**— engelleme girişimlerine yeni bir hız ve güç veriyorlar. Bu girişimler, Başbakan Ecevit'in Sovyetler gezisi sırasında içten ve dıştan, sağdan ve «sol»dan gelen azgın saldırılarda kendisini gösterdi. Emperyalizm, işbirlikcileri, çokuluslu tekellerin temsilcileri geziden duydukları kuşkularını «**Beyaz Saray geziden pek kuşkulanmıyor**» sözleriyle örtmeye çalıştıysalar da, korkularını tekelci basının sayfalarını kaplayan anti-Sovyet, anti-Komünist saldırılarda gözler önüne serdiler. Bazı çevreler Sovyetler Birliği'nin gösterdiği dayanışma ve desteği, bu ülkelerin burjuvazisine nefes aldıran yardımlar olarak göstererek, SSCB - Üçüncü dünya ilişkilerini «**Sovyet sosyal-emperyalizmi**»nin yayılmacılığına dayandırarak, halkımızın yaşamsal çıkarlarına hizmet eden yardımları karaçalmalarla, çarpıtmalarla gözden düşürmeye çalıştılar.

Ancak, Sovyetler Birliği'nin, şanlı Oktobr Devrimi'nden günümüze kadar Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen halklarına yaptığı yaşamsal yardımları hiçbir güç saklayamaz. Yazımızın konusu da bu. Ecevit'in son Sovyetler Birliği gezisi nedeniyle Sovyetler Birliği'nin gelişmekte olan ülkelere yaptığı çok yönlü yardımları ve amaçları açıklıkla ortaya koymak, kabından boşanan anti-Sovyetizm, anti-Komünizm propogandasını etkisiz kılmak.

OKTOBR DEVRİMİ'NİN UTKUSU TÜM EZİLEN HALKLARIN UTKUSU OLMUŞTUR

Sovyetler Birliği ile ezilen ve sömürülen halkların dostluğunun, dayanışmasının temelleri Büyük Oktobr Devrimi'yle atılmıştır. Ezilen halklar dünyada ilk kez ulusal çıkarlarına derin bir saygı gösteren bir ülkeyle, işçi ve köylülerin Sovyet Devleti'yle tanıştılar. Oktobr Devrimi'nin darbesiyle sarsılan emperyalist sistemin temellerine vuran ulusal kurtuluş savaşları emperyalizmin çöküşünü hızlandırdı.

Sömürge halklarını Sovyetlere yaklaştıran, dost yapan neydi? Temelleri Marks ve Engels tarafından atılan, Lenin tarafından geliştirilen ve yaşama geçirilen ilk işçi - köylü devletinin, ezilen halkların çıkarlarını gerçekten savunan dış politikası Sovyetler'in saygınlığını artırdı. Lenin'in ülkesi, dünya üzerinde gerçek bir barış istemiyle, Barış Bildirgesiyle tüm savaşan halklara çağrı yaptı. Lenin, ilk iş olarak Çarlık Rusyası tarafından yapılan ve halkları boyunduruk altına alan tüm gizli anlaşmaları yırtıp attı. Lenin, Sovyet Devleti'ni uluslararası planda sömürge halklarının tek dayanağı ve destekçisi olarak görüyordu. Onların Sovyetler Birliği'ne yaklaşma zorunluluğunu «**bu ülkeler açık ya da gizli, bilinçli ya da bilinçsiz, bizim yardımlarımıza başvuruyorlar, fakat uluslararası emperyalizme karşı Sovyet Rusya ile ekonomik bağlaşma zorunluluğuna alışıyorlar.**» diyerek açıklıyordu. (Lenincilik ve Sovyetler Birliği Dış Politikası, K. İvanov, s. 142)

BARIŞ İÇİNDE BİRARADA YAŞAMA POLİTİKASIYLA EZİLEN HALKLARA UZATILAN DOST ELİ

Ezilen halklarla ve sömürge ülkelerle Lenin'in barış içinde birarada yaşama ilkesinde temellenen politika ışığında çok yönlü ilişkiler geliştirildi. «**Asya'da izleyeceğiniz (politika) planı ne olacak?**» diye soran bir gazeteciye Lenin, şöyle cevap veriyordu: «**Avrupadakinin aynı. Yeni bir hayata; sömürücülerin, toprak sahiplerinin, kapitalistlerin, tüccarların bulunmadığı bir hayata gözlerini açmakta olan bütün milletlerin işçileri ve köylüleriyle, bütün halklarla barış içinde bir arada yaşama...**» (Barış İçinde Birarada Yaşama, Lenin, sayfa, 46)

1916'larda, sömürge ülkelerin kaderleri üzerinde düşünürken Lenin, «**sömürgelerin az gelişmiş halklarına sosyalizmin, onları egemenlik altına almaksızın, çıkar gözetmeyen yardımlar sağlayabileceğine işaret etmişti.**» (Lenincilik ve S. Birliği Dış Politikası, s. 135) Lenici barış içinde bir arada yaşama politikası ışığında, büyük ve küçük ulusların tam eşitliği, egemenliklerine ve toprak bütünlüklerine saygı, içişlerine karışmama, doğal kaynaklarını özgürce kullanmaları ve toplumsal sistemlerini özgürce belirleme haklarının kabullenilmesi temelinde, Sovyetler Birliği bu ülkelerle dostça ilişkileri geliştirdi ve emperyalist güçlerin baskısından, politik ve ekonomik kurtuluş mücadelelerinde onlara her türlü yardımı gösterdi.

Sovyet Devleti'nin sömürge ülkelere ve ezilen halklara karşı izlediği ilkeli politika, emperyalist devletlerinkine taban tabana karşıttı. Doğu ülkeleriyle ilişkilerinde, burjuva diplomasisi, genel olarak tehditler, şantaj, ekonomik baskı ve politik müdahale gibi araçlara başvururdu. Lenin, Sovyet diplomasisinde böyle yöntemlere yer vermemişti. Doğu ülkeleri ile ilişkilerin, kesinlikle karşılıklı güven ve saygı üzerinde temellendirilmesi gereğinde ısrar etti. «**Ve politikamız için**» diye yazıyordu Lenin, 1921'de, Sovyet diplomatı A. A. Offe'ye, «**yerlilerin güvenini kazanmak; 3-4 misli kazanmak; bizim emperyalistler olmadığımızı ve bu yönden bir sapmaya izin vermeyeceğimizi kanıtlamak önemlidir.**» Ancak Lenin, sömürge halklarını buna inandırmanın kolay bir iş olamayacağını da ekliyordu: «**Doğu'da politikamız, daha ölçülü ve sabırlı olmalıdır; çünkü burada, çok daha geri olan, dinsel bağnazlığın ezici baskısı altında bulunan, Rus halkına büyük güvensizlik besleyen, on yıllarca ve yüzyıllarca Çarlık Hükümeti'nin kapitalist ve emperyalist politikası tarafından ezilen ülkelerle karşı karşıya bulunuyoruz.**» (a.g.e. s. 126 - 127)

Sovyetler Birliği'nin Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın bağımsız ülkelerinde artan etkisini ortaya çıkaran, bu ülkelerin emperyalizme karşı direnmelerini ve bağımsızlık hareketlerini kolaylaştıran, zorlukları aşmasını bilen bu politikaydı. Bu politikanın gitgide zorlukları ve engelleri aşarak çok yönlü işbirliği alanlarına egemen olması, halkların Sovyetler Birliği'ne gittikçe daha çok güvenmelerini sağladı.

SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN LENİNCİ DIŞ POLİTİKASI ARDICILDIR

Sovyetler Birliği'nin bu politikası emperyalizmi, maoculuğu güçten düşürmekte, hareket sahalarını daraltmaktadır. Nitekim maocular bugün en çok korktukları şeyin barış içinde birarada yaşama ilkesi olduğunu her fırsatta açıklıyorlar. Güçler dengesinin sosyalizmden yana değişmesi, ağır basması karşısında emperyalist ülkeler, başta ABD emperyalistleri, Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkelerin açık politikaları karşısında doğrudan tavır alamıyorlar. Maocular, ABD'yi, emperyalist ülkeleri Sovyetler'in bu politikalarına kanmamaları için uyarıyorlar, yalvarıyorlar. Kuşkusuz, işleri - güçleri savaş kışkırtıcılığı olanların, umutlarını bir 3. dünya savaşına bağlayanların barış düşmanlığı doğal. Maoculuk emperyalizmin yedeğine girmiştir, onun borazanıdır. Kimi iyiniyetli (!) devrimciler maoculuğun karşı-devrimci özünü halâ görmek istememektedirler. Ancak şu son Sovyetler Birliği gezisi sırasında gelişen olayları bile objektif olarak izleseler, maoculuğun devrimcilikle en küçük bir ilişkisinin olmadığını anlayacaklar, göreceklerdir. Bir - iki soru sormak yeterli. Ecevit'in Sovyetler Birliği'ne yapacağı geziyi engellemek isteyenlerin başında kimler geliyordu? «Siyasi belge»nin imzalanmaması için kim daha fazla çığırtkanlık yaptı? Bu gezi sırasında kimler, kimlerin yanında yeraldı? Anti-Sovyetik, anti-komünist propoganda da kimler birbiriyle yarıştı? Soruları uzatmak olanaklı. Anti-Sovyetizmi, anti-komünizmi emperyalistlerden farklı olarak «devrimcilik» adına yapan maocuların gerçek yüzlerini ortaya çıkarmak için büyük Bulgar Devrimcisi Georgi Dimitrov'a kulak verelim «**kimin işçi sınıfının ve sosyalizmin dostu ve kimin düşmanı; kimin demokrasi ve barışın savunucusu ve kimin karşıtı olduğunun belirlenmesi için, Sovyetler Birliği'ne (yönelik) tutumdan başka ve daha gerçek ölçüt yoktur ve olamaz.** Kapitalist ülkelerdeki her yönetici kişinin, **her demokratın içtenliğini ve açıklığını kanıtlayan mihenk taşı, onların, sosyalizmin büyük ülkesi karşısında takındığı tavrıdır.**» (Dimitrov, Seçme Eserler)

SOVYETLER BİRLİĞİ İLE AZGELİŞMİŞ ÜLKELER ARASINDAKİ EKONOMİK İŞBİRLİĞİ KARŞILIKLI YARAR İLKESİNE DAYANIR

Ezilen halklar emperyalizme, sömürgeciliğe ve onların kukla yöneticilerine karşı ulusal bağımsızlıkları için savaşa girdiklerinde arkalarında da sosyalist sistemin, en başta da Sovyetler Birliği'nin proletarya enternasyonalizmi temelinde kardeşçe yardımlarını bulmaktadırlar. Ulusal kurtuluş savaşlarına gösterilen sınırsız destek ve dayanışma emperyalizmin ve sömürgeciliğin çöküşünü hızlandırmaktadır. Halkımızın emperyalist işgal ordularını yurdumuzdan atarken kullandığı, Sovyet emekçilerinin alınterinin karıştığı silahlar, bugün ulusal kurtuluş savaşı veren halkların elinde utkuyu yakınlaştırıyor. Bağımsızlık türküleri sarıyor Asya'yı, Afrika'yı, Latin Amerika'yı...

Sosyalist ülkelerin, Sovyetler Birliği'nin ezilen halklara yardımı sadece ulusal kurtuluş savaşıyla sınırlı kalmıyor. Bağımsızlık kazanıldıktan sonra halkları yeni ve daha zor görevler bekliyor. Ulusal ekonomiyi kurmak. Sosyalizme yönelmek, sosyalizmi inşa etmek. Kurtuluştan sonra da Sovyetler Birliği halkların yanıbaşında yer alıyor. Onlara güven veriyor, inanç kaynağı oluyor.

Sovyetler Birliği, gelişme halindeki ülkelere yardım elini uzatırken, bunu dış politikasının temel ilkesine uygun bir biçimde yapıyor. Bu ilke, sömürgeciliğin yeryüzünden kökünün kazınması için bütün uluslara yardım ilkesidir. Bu ilke Sovyetler Birliği'nin Lenici dış politikasının temelidir. Barış içinde birarada yaşama ilkesinin bir sonucudur.

Sovyetler Birliği'nin gelişmekte olan ülkelerle işbirliğinin en önemli özelliği, yardım alan ülkelerde kurulan bütün sınai tesislerin sağladığı verim ve kârın yine yardım alan ülkeye kalmasıdır. Sovyetler Birliği, gelişme halinde olan bir ülkede kurduğu işletmenin yönetimine katılmaz, ortak olmaz, kârdan hisse almaz. Yine Sovyetler Birliği işletme kurduğu ülkenin işçi, teknisyen ve mühendislerinin bilgi ve görgüsünü artırmalarını sağlar.

AZ GELİŞMİŞ ÜLKELER VE SOVYET YARDIMLARI

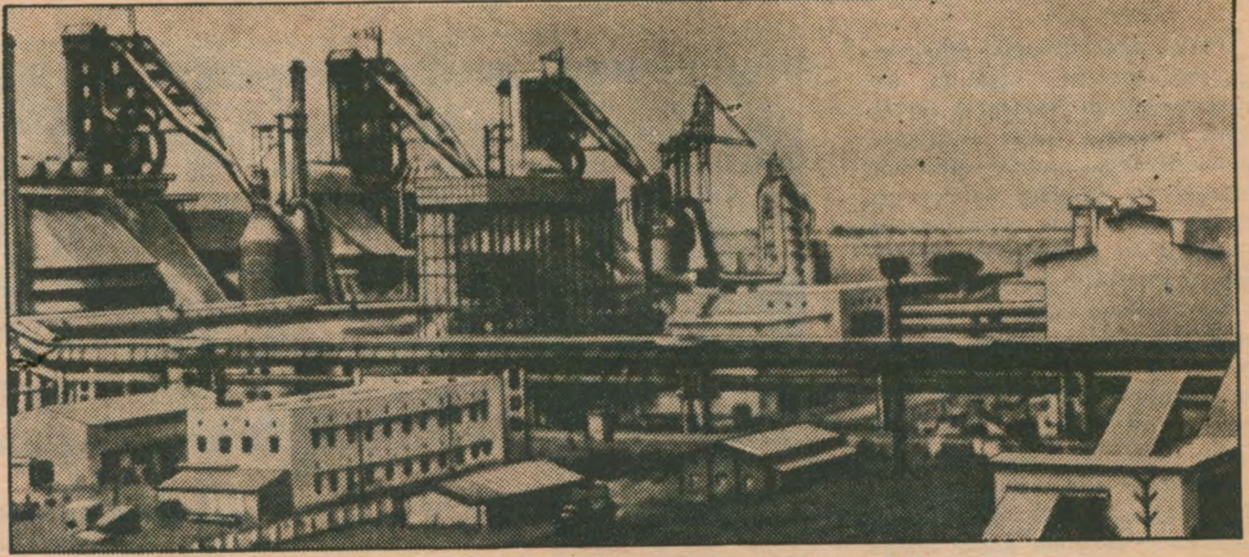
Maocular, gelişmekte olan ülkelerde Sovyet yardımları ile kurulan ağır sanayi işletmeleri aracılığıyla Sovyetler Birliği'nin büyük vurgunlar (!) vurduğunu iddia edip dururlar. Bu dev sanayi yatırımlarını küçük göstermek için gülünç yalanlar ortaya atarlar. Türkiye'de kurulan İskenderun Demir Çelik Tesisleri için uzun süre bunun 1939'lardan kalma bir teknolojiye sahip olduğunu söylediler. Ve bunun gibi yüzlerce yalan ürettiler. Sovyetler Birliği'nin tüm az gelişmiş ülkelere yaptığı yardımlar gibi Türkiye'ye yaptığı yardımlar da çıkarlarımıza uygundur. Doğan Avcıoğlu «**Türkiye, şimdiye kadar, büyük kapitalist ül-**

LARI KALICIDIR!..

kelerin telkinleriyle, Sovyetler Birliği'yle olan ticari ve ekonomik ilişkilerini geliştirmekten kaçınmıştır.» diyor ve ilave ediyor; «Bu durum şimdi değişmektedir. Türkiye, genellikle kapitalist pazarlarda satamadığı tütün, fındık, kuru üzüm vb. gibi ihracat malları karşılığında sanayi tesisleri alacaktır. Tesislerin bedellerini, 15 yılda ve yüzde 2,5 faizle, ihracat mallarının satışlarıyla ödenecektir.» (Sovyetler Birliği ile az gelişmiş ülkeler arasında ekonomik işbirliği önsözü, s. 9)

Buna karşılık emperyalist ülkelerin yaptığı teknik yardımlar da her iki tarafın eşit haklara sahip olduğu söylenemez. Emperyalistlerin kurduğu tesisler bir kere ağır sanayiye yönelik değildir. Montaj sanayidir. Emperyalizme daha da bağlanmayı beraberinde getirmektedir. Üstelik kurulan tesislerin yönetimi de tekellere devredilmekte, tekellere büyük kâr alanları sağlanmaktadır.

Sovyetler Birliği'nin az gelişmiş ülkelerde bugün 800'den fazla sanayi projesi kurulmaktadır. Hindistan'da bu projelerden 40 tanesi bitirilmiştir. Bunların en önemlisi Bhilai Demir Çelik Tesisleri'dir. Yine Endonezya'da 25 proje bitirilmiştir. Bunların içinde de en önemlisi 350 bin ton demir ve çelik üreten fabrikadır. Mısır'da gerçekleştirilen Assuan Barajı tüm ülkenin elektrik ve sulama ihtiyacına cevap vermektedir. Gana Cumhuriyeti'nde, içinde yılda 200 bin kws. gücünde Volta Santrali de bulunan 40 proje ele alınmıştır. Afganistan'da 49 proje uygulama halindedir. Sovyetler Birliği, Orta ve Yakındoğu'da 140'tan fazla projenin gerçekleştirilmesine katılmaktadır. Afrika ülkelerine 250 proje gerçekleştirmeleri için teknik yardımda bulunmuştur. Bunların ellisi sanayi, 11'i termal hidrolik, 34'ü hafif sanayi ve besin sanayisidir.

Hindistan'da Sovyet yardımlarıyla kurulan Bhilai Demir Çelik Tesisleri.

SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN GELİŞMEKTE OLAN ÜLKELERE YARDIMLARI VE MAOCULAR

Maocular, Sovyetler Birliği'nin gelişmekte olan ülkelere ve ulusal kurtuluş savaşı veren halklara yaptığı çok yönlü yardımların «sosyal-emperyalist» bir yayılma amacı güttüğünü iddia ediyorlar. Maocuların bütün politikaları anti-Sovyetizme, anti-komünizme dayanmaktadır. Bu politikadır ki, nerede bir ulusal kurtuluş savaşı varsa, orada maocular emperyalizmle, yeni-sömürgecilerle, ırkçılarla kolkola girmektedirler. Bu politikayı, ulusal bağımsızlığını kazanmış, ulusal ekonomisini kurmakta olan, kapitalist olmayan kalkınma yolunu seçerek sosyalizme yönelen ülkelerde de sürdürmektedirler. Emperyalizmle, CIA'sıyla, iç gericilerle ortaklaşa karşıdevrim provalarına girmektedirler. Angola'da, Yemen Demokratik Cumhuriyeti'nde sahneye konulanlar bunun somut ve son günlerdeki güncel örnekleridir. Sosyalizm düşmanlığı, Sovyet düşmanlığını kışkırtmak, gelişmekte olan ülkelerle, ulusal kurtuluş savaşçıları ile Sovyetler Birliği arasına kama sokmak maoculuğun felsefesidir.

Ancak halklar artık şu açık gerçeği görmektedir. Maocuların bu iddialarının maddi temeli, Büyük Han Şovenizminden, burjuva milliyetçiliğinden kaynaklanmaktadır. Onlar gözlerini Üçüncü Dünya ülkelerinin liderliğini ele geçirmeye dikmişlerdir. Sovyetler Birliği'ni baş düşman seçmelerinin temelinde de bu yatmaktadır.

Maocular anti-Sovyetik propogandalarının bütün malzemelerini CIA'dan, emperyalistlerden, Hitler artığı Nazilerden, Soljenitsin gibi hainlerden almaktadırlar. Ülkemizde de maocular «Rus» düşmanlığında en büyük malzemelerini MSP, DP, AP gibi gericilerden, MHP ve Ülkü Ocakları gibi faşist örgütlerden, küçük burjuva milliyetçi aydınlarından sağlamaktadır. Maocuların yayın organlarının, tüm anti-komünist, anti-Sovyet unsurların birleştikleri bir platform olması boşuna değildir.

Başbakan Ecevit'in son Sovyetler Birliği gezisi, maocu karşı-devrimcileri, faşistleri, emperyalistleri epey telaşlandırdı. Anti-Sovyetizm yeni bir kampanyaya büründü. Sosyalizm düşmanlarının demeçleri, yazıları Aydınlık adlı paçavrada manşete çıktı. Emperyalistlerin yayınladıkları ilginç (!) araştırmalara geniş yer ayrıldı. «Merkezi Londra'da bulunan Uluslararası Stratejik Araştırmalar Enstitüsü»nün «Sovyet yardımları altında siyasi çıkarlar yatıyor» başlıklı incelemesinde, «Sovyetlerin son on yıl içinde Üçüncü Dünya ülkeleriyle kurduğu ekonomik ilişkinin, Sovyetler Birliği'nin ihracata yönelik sanayisinin ihtiyaçlarını karşılamak amacına yönelik olduğu belirtiliyor. Buna karşılık iç ihtiyaçları karşılayacak veya ithalatı azaltacak ilişkiler ise gittikçe azalıyor. Yani Sovyetler Üçüncü Dünya ülkeleriyle kurduğu ilişkilerde kendi sanayisinin ihtiyacı olan ham maddeleri sağlamak amacına yöneliyor. Rusya Üçüncü Dünya ülkelerini hammadde deposu olarak kullanmak istiyor. Üçüncü Dünya ülkelerinden sağladığı hammaddeleri işleyerek tekrar ihraç ediyor.» (Aydınlık, 24 Haziran 1978)

SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN GELİŞMEKTE OLAN ÜLKELERE YAPTIĞI YARDIMLARIN AMACI NEDİR?

Sovyetler Birliği'nin Üçüncü Dünya ülkelerine yaptığı yardımların amacı ve bunun kapitalist ülkelerin yardımlarından (!) ayrılan yanı nedir?

«Kapitalist ülkelerin çıkarları Üçüncü Dünya'yı bir hammadde deposu ve pazar şeklinde tutmak olmasına karşılık, Sovyetlerin çıkarları, azgelişmiş ülkelerin bu uydu durumdan kurtulup, ekonomik bağımsızlıklarına kavuşmalarıdır.» (Sovyetler Birliği ile az gelişmiş ülkeler arasında ekonomik işbirliği - Gerçek Yayınevi) diye yazıyor Doğan Avcıoğlu bu kitabın önsözünde. Yukarda maocular, Sovyetler Birliği'nin Üçüncü Dünya ülkelerini hammadde deposu olarak gördüğünü söylüyorlardı. Doğan Avcıoğlu'nun önsözünde bu konuda ilgili çok ilginç açıklamalar var. Sovyetler Birliği'nin kapitalistlerden farklı bir tutumunu Türkiye'de gördüğünü söyleyen Doğan Avcıoğlu şöyle sürdürüyor yazısını: «Menderes döneminde İş Bankası, bir cam fabrikası kurmak için harekete geçmişti. Kapitalist ülkelere başvuruldu. Fakat milletlerarası cam tekeli, Türkiye'ye cam satmayı, cam fabrikası kurmaktan daha kârlı bulduğu için, teklifimizi reddetti. Bunun üzerinedir ki İş Bankası Sovyetlerle anlaştı ve Çayırova Cam Fabrikası kurulabildi.» (a.g.s., s. 6) Bu örnek bile emperyalistlerin gelişmekte olan ülkelerin ulusal kaynaklarına dayanarak kalkınmalarını engellemek için neler yaptıklarını göstermeye yeter. Ancak biz Doğan Avcıoğlu'dan bir alıntı daha yapalım. «Petrol kartelinin dünya imparatorluğunun zayıflamasında Sovyetler Birliği'nin her ülkede milli petrol sanayiinin kurulması yolunda gösterdiği çabaların payı büyüktür... Kartel, dünya petrol fiatını yüksek seviyede tutmak için üretimi kısıtladığından, bir çok ülkede 'petrol yoktur' yalanını yaymıştır. Üçüncü Dünya'nın petrol teknisyenleri yetiştirmesini engellemiştir. Sovyetler ise 'her ülkede petrol vardır' düsturu ile milletlerarası sahneye çıkmışlardır. Ve gerçekten Hindistan, Mısır, Suriye, Habeşistan ve Afganistan gibi ülkeler, Sovyetlerin yardımıyla, sıfırdan başlayarak, milli petrol sanayilerini kurma bakımından önemli adımlar atmışlardır.» (a.g.e, s. 7-8)

TÜRKİYE'DEKİ PETROL DARLIĞININ TEK NEDENİ ULUSLARARASI PETROL TEKELLERİDİR

Türkiye'de uluslararası petrol tekellerinin neden olduğu petrol darlığı son günlerde doruk noktaya çıktı. Shell, Mobil, BP gibi uluslararası petrol tekelleri Türkiye'de petrol arama ruhsatları olduğu halde bu zahmetli işe katlanmamaktadırlar. Türkiye'de petrol olmadığını iddia etmektedirler. %95 hissesini ellerinde tuttukları ATAŞ Rafinerisi'ni çalıştırmamaktadırlar.

ATAŞ sorunu başlıbaşına inceleme konusudur. Ancak şu kadarını söyleyebiliriz ki, uluslararası tekeller ATAŞ'ı %20-30 kapasiteyle çalıştırdıklarında bile ham petrolü Suudi Arabistan'dan ortağı oldukları ARAMCO'dan sağlıyorlar. Böylece kâr oranlarını daha da artırıyorlar.

Ecevit'in Sovyetler Birliği gezisi sırasında Türkiye'de petrol aranması ve yılda 3 milyon ton petrol verilmesi konuları da görüşüldü. Maocular, Sovyetler Birliği gezisinde görüşme konusu olan her noktaya saldırmaktadırlar. Ancak özellikle ikisine karşı daha çok tepki gösteriyorlar. Bunlardan biri «siyasi belge» öteki ise «petrol arama»dır. Maoculuğun bu konularda gerici güçleri harekete geçirici rolü ve anti-Sovyetizmin başını çektiği görülüyor. Aydınlık gazetesinde «Ruslara petrol imtiyazı verilmesine güvenliğimiz ve milli menfaatlerimiz bakımından karşıyız.» (27 Haziran 1978, Aydınlık) diyen MSP Başkan Yardımcısı, Malatya milletvekili Recai Kutan'a bunun için yarım sayfa ayırdılar.

Sovyetler Birliği Türkiye'de petrol bulduğu takdirde, bunun başta emperyalist petrol tekellerinin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin, gerici - faşist güçlerin, maocu karşı-devrimcilerin «milli menfaatleri»ne aykırı olduğu doğrudur. Çünkü ulusal çıkarlarımıza uygun olan, emperyalist petrol tekellerine bağımlılığımızı ortadan kaldıran, halkımızın yararına olan herşey onların «milli menfaatleri»ne terstir. «Sovyet tehlikesi» yutturmacası ile NATO'da kalmamızın ısrarla savunulması da «milli menfaatlerine» uygundur.

FAŞİST MHP'NİN YURTLARDAKİ KOLLARI KIRILMALIDIR!

Faşist işgal altındaki Edirnekapı Yurdu nihayet boşaltıldı. Boşaltma kararının üzerinden iki ay geçmiş olmasına karşın uygulamanın bu denli gecikmesi kabul edilebilir birşey değildir. Çünkü, geçen iki aylık sürede köprülerin altından çok sular akmış Yurt'da barınan faşist katiller kaçmıştır. İşgalcilerin elinde bulunan 4 milyon lira değerindeki Kredi ve Yurtlar Kurumu'na ait malzemelerin ne olduğu hakkında açıklama yapılmamıştır. İTÜ Yurdu'nun açılması için başlatılan direniş, yüzlerce polisin ve jandarma taburunun katıldığı ani bir baskınla zorla dağıtılırken, boşaltılması yönünde karar alınan Edirnekapı Yurdu'nda barınan faşistlerle pazarlığa oturulmuştur. Bu pazarlıkta sözü geçen yurtta kalan faşistlere Atatürk Öğrenci Sitesi'nde yer ayırıldığı açıklanmıştır. Bu ne demek oluyor? Yoksa yetkililer Atatürk Öğrenci Sitesi'ni faşistlere mi terk etmişlerdir? Edirnekapı Yurdu önünde yürütülen pazarlığın kamuoyuna açıklanmayan yönleri mi vardır? Bu sorular cevap beklemektedir.

Eğer bir yurdun boşaltılması ile yurtlar sorununun çözümlendiği sanılıyorsa bu büyük bir yanılgı olur. Neden büyük bir yanılgı olduğunu faşist işgal altındaki yurtların durumuna bakarak görebiliriz.

İl Özel İdarelerine bağlı Adana ve Kocaeli Yurtları daha önce boşaltılıp, kapıları mühürlenmiş olmasına karşın faşistler mühürleri söküp iki yurda yeniden yerleşmişlerdir. Böylelikle de faşistler, yurtların bulunduğu bölgede saldırılarını geçmişi aratmayan boyutlarda sürdürmeye devam etmektedirler. Faşist katiller Çukurbostan semtinde giriştikleri silahlı saldırıda üç kişiyi öldürdükten sonra Adana Yurdu'na kaçıp gizlenmişlerdir. Bu hunharca katliamdan bir gün önce de faşistler yurdun çevresindeki işyerlerini basıp yağmalamışlardır

14 Haziran günü faşist komandolar Nevşehir Yurdu'ndan yoldan geçmekte olan bir taksiye ateş açmışlar, olayda bir kişi ölmüş, üç kişi yaralanmıştır. Faşist katiller öldürme olayının yurtla ilgisi olmadığı izlenimini yaratmak için de taksiyi yurdun yakınından uzaklaştırmışlardır.

Öte yandan faşist işgalciler aynı bölgede hergün yollara barikatlar kurup halkın geçişini engellemektedirler.

Aynı gün Ankara'da Site Öğrenci Yurdu'nda faşist komandolar polislere saldırıp dördünü yaralamışlar. Ülkücü faşistler arasındaki bir ayrılıktan doğduğu söylenen çatışmaya müdahale etmek isteyen polisler faşistlerin taşlı - sopalı saldırılarına uğramışlardır. Faşist komandolar daha sonra silah kullanarak yurda sığınmışlardır. Yurdun eşyalarını yağma ederek kapıları tutmuşlar ve kurşun sıkmaya devam etmişlerdir.

MHP'li milletvekilleri ve POL-BİR adlı paravan örgüte bağlı faşist polisler güvenlik kuvvetlerinin

yurda girmelerini engellemişlerdir. Yurda girmeyi başaran polislerin araması sonucu, boğma telleri, askeri uyku tulumları, ölüm listeleri, yakalanan komandoların emniyette verdikleri ifadelerin fotokopileri, «Devrimci Halk Mahkemesinin Aldığı Kararlar» adlı liste ele geçirildi. Provokatif nitelikli bu listelerin faşist komandolarca, devrimciler göndermiş izlenimini doğuracak bir biçimde değişik yerlere postalandığı yetkililerce saptanmıştır. Gerici «Tercüman» gazetesi ise bu «belgeleri» sayfalarında utanmadan çarşaf çarşaf kullanmaktadır. Yurtta ele geçirilenler, politik cinayetlerden kimlerin sorumlu olduğunu göstermektedir.

Örnekleri çoğaltmak mümkün dür. Ama yukarıda sıraladığımız bir kaç örnek bile yurtların faşist işgal altında kalmasının halkımızın, gençliğin can güvenliğini yokeden büyük bir etken olduğunu göstermektedir.

Ne var ki yurtlar sorunu böylesine acil çözüm beklerken, hükümetin konuya gereken ilgiyi gösterdiğini söyleyebilmek mümkün değildir. Başbakan Ecevit'in bir konuşmasında söylediği şu sözler hükümetin soruna yaklaşımını belirlemesi açısından ilginçtir: **«Öğrenci yurtlarının uyum içerisinde, barış içerisinde görev yapmaları sağlanmış, herbiri savaş yuvası, silah deposu olmaktan çıkmıştır. Bu uyum sağlanmayan birkaç yurt ise en kısa zamanda huzur ve barışa kavuşacaktır.»**

Faşist saldırılar durmadan tırmanırken, kredileri ve yurtlarla ilişkisi kesilen komandolar bulundukları yurtlardan atılmazken Başbakan Ecevit'in sözlerine katılmak mümkün değildir. Çünkü böylesi bir mantık olayların üzerine tül sererek, gerçekleri örtbas etmekten başka anlama gelmemektedir. Ve hükümetin faşistlere ödün veren, ikircikli, sağa kayış politikasına uygun düşmektedir.

Gazetemizde birçok kez belirttiğimiz gibi yapılması gereken bellidir. Geniş boyutlu saldırıların önüne geçmenin bir yolu da faşistlerin öğrenci yurtlarından temizlenmesidir. Böylesi bir tutum ancak giderek azgınlaşan faşist tırmanışa karşı etkin ve kararlı bir politika izlemekle eşgüdümlü kılınırsa, faşist saldırı ve cinayetlerin önlenmesinde etkili sonuçlara yol açabilir. Hükümetin en kısa zamanda yapması gereken şey; bir kısmını sıraladığımız tüm faşist işgal altındaki yurtlardan faşist çetelerin atılıp cezalandırılmasıdır. Hükümet böylesi bir tutum izlemesi halinde ilerici demokratik güçlerin, gençliğin desteğini yanında bulacaktır. Gerici - faşist çevrelerin hükümeti yıkmak için çabalarını yoğunlaştırdığı şu günlerde, ilerici - demokratik güçlerin ve gençlerin göstereceği bu desteğin hükümet için ne kadar gerekli olduğu da ortadadır. Fakat hükümetin demokrasiden yana ciddi adımlar atmadan bu desteği elde etmesi düşünülemez.

İTÜ YURDU AÇILMALIDIR!

İTÜ ilerici, devrimci öğrencileri İTÜ Yurdu'nun açılması için eyleme geçtiler. İTÜ Maden Fakültesi'nden Gümüşsuyu'na kadar yürüdüler. Daha sonra Gümüşsuyu Binası'nın önünde çadır açarak direnişe başladılar.

İTÜ öğrencilerinin tutumu haklı nedenlere dayanmaktadır. Açılmaması için hiçbir teknik neden olmamasına karşın, İTÜ Yurdu kapalı tutulmaya devam edilmektedir. 800-1200 kişilik kapasitesi olan bir yurdun kapalı tutulması, herşeyden önce güç koşullar altında öğrenimlerini sürdürmeye çalışan İTÜ öğrencilerine acı çektirmekten başka birşey değildir. Üstelik Gençlik ve Spor Bakanı'nın birçok kez dile getirdiği

«Yurt eksikliklerinin giderileceği, yeni yurtlar açılacağı» sözlerine de ters düşmektedir. İTÜ Yurdu'nun söz verildiği halde açılmaması, bunun somut örneğidir. Ayrıca İTÜ Yurdu'nun kapalı tutulması, 2 aydır Edirnekapı Yurdu'nu boşaltmayan faşist komandolara verilen ikinci bir ödünden başka birşey değildir.

İTÜ öğrencileri bu gerçekler ışığında direnişe geçtiler. Direnişin işlevi iki noktada yoğunlaşıyordu. Birincisi; Yetkililerin yurdun hangi tarihte açılacağını bildirmeleri. İkincisi: buna bağlı olarak İTÜ Yurdu'nun açılması yönünde kamuoyu oluşturmak.

Direniş bu koşullar altında 19 Haziran tarihinden 28 Haziran'a kadar devam etti. Gençlik ve Spor Bakanı, İTÜ Rektörü, İTÜ Yurdu'nun 1 Ekim'de açılacağını kendileri ile görüşmeye gelen öğrenci temsilcilerine bildirdiler.

İTÜ direnişi, demokratik kamuoyunun desteğini de yanında bulmuştur. Günlük gazetelerin, yayın organlarının direnişe yer vermelerinin yanısıra, demokratik kuruluşlar, sendikalar direnişteki öğrencileri ziyaret etmişlerdir. Maden-İş Sendikası, öğrencilerin direnişini ziyaret eden sendikaların başında geliyordu. Ayrıca 40 demokratik kuruluş, İTÜ-DER'in basın toplantısına katıldı. Basın toplantısı sonunda ortak bir bildiri yayınlayarak, direnişi desteklediklerini belirttiler.

Son gelişmeler karşısında bir forum düzenlenerek durum gözden geçirildi. Yetkililer, İTÜ Yurdu'nun açılış tarihini resmi bir açıklama ile bildirinceye kadar direnişi sürdürme kararı alındı.

Aynı gün direniş çadırları, bugüne değin görülmeyen bir biçimde İstanbul Valisi'nin kararıyla polis ve jandarmalar tarafından basıldı. İstanbul Valisi'nin bu tutumu sadece ilerici-devrimci gençlik kesimlerinin değil, demokratik kamuoyunun büyük tepkisini üzerine çekti.

Direnişin, böylesine jandarma ve polis birlikleri ile basılması, öğrencilerin, faşizmin zorbalığının kol gezdiği Şili'ye benzer bir biçimde silah tehdidi ile ayakta tutulması ve 272 İTÜ öğrencisinin gözaltına alınması anti-demokratik baskılara bir örnektir. Ve MC'nin faşist uygulamalarını anımsatmaktadır.

Boşaltılma kararının üzerinden iki ay geçmiş olmasına karşın Edirnekapı Yurdu'na karşı harekete geçmeyenlerin, İTÜ Yurdu'nun açılması için başlatılan haklı bir direnişe saldırmaları işgüzarlıktır. İşgüzarlıktan da öte, abanın ucunu sağa gösterip ilericilere, devrimcilere vurmaktır.

Bugüne kadar çok söyledik yine söylüyoruz: can güvenliği ve öğrenim özgürlüğünün sağlanması, faşist tırmanışın önüne geçilmesi faşistlere, tekelci sermayeye ödün üstüne ödün veren sağa kayış politikası ile sağlanamaz. Sağlandığı dünyanın hiçbir yerinde görülmemiştir. Yapılması gereken tekelcilere, faşistlere ödün vermek değildir. Açık-gizli tüm faşist yuvaların dağıtılmasıdır. MHP, Ülkü Ocakları, Ülkücü Gençlik Derneği vb. kapatılmasıdır. Emniyet ve idari kadrolardaki tüm faşistlerin bulundukları yerlerden atılmasıdır. Yurtların faşistlerden temizlenmesi ve öğrencilerin hizmetine sunulmasıdır.

ARJANTİN :
DEMOKRATİK YENİLEŞME VEYA FAŞİZM

Bu sayıdan itibaren bu sayfamızda, sürekli olarak «DÜNYA TURU» adı altında çeşitli ülkelerin halklarının, gençliğinin ve öğrencilerinin savaşımları ve sorunları üzerine çeviri ve derleme yazılar bulacaksınız. Bu yazıların Türkiye gençlik hareketinde büyük bir boşluğu dolduracağı inancındayız. Gerek değişik ülkelerde halkların ve gençliğin somut savaşımlarının yakından tanınması ve gerekse bu ülkelerde gençlik hareketinin deneyimlerinden yararlanılarak dersler çıkarılması açısından bu sayfa büyük bir değer taşıyacaktır.

Başlangıç olarak dünya kamuoyunun son dönemde dikkat merkezini oluşturan, 11. Dünya Futbol Kupası'na evsahipliği yapan Arjantin'i seçtik. Bu nedenle, Arjantin'in bugüne nasıl geldiği sorusuna cevap veren, bir çeviri yazıyı okurlarımıza sunuyoruz. Yazı DDGF'nin aylık yayın organı «World Youth»un 1-1977 tarihli sayısından alınmıştır.

●

● **Askeri devriyeler Buenos Aires sokaklarında.**

1973 seçimlerinde, Arjantin halkının büyük çoğunluğu, demokratik özgürlükler, ulusal bağımsızlık, çilekeş yığınların yaşam düzeylerinin iyileştirilmesi, ulusun tüm alanlarda sürekli ilerlemesi ve tüm dünya halklarıyla dostluktan yana tavır aldı. Böylece, onlar yedi yıllık askeri diktatörlüğü, onun ulusal olmayan ve halk düşmanı politikasını mahkum ettiler.

Güçlü politik ve toplumsal savaşımların zengin döneminin doruğu olan bu seçimler ulusun durumunda —özgürlüğün doğuşunu müjdeleyen— bir yön çizdi.

Bu sürecin başlamasıyla birlikte, yönetime iki yönden baskı yapıldı: emperyalizm ve latifundist oligarşinin(1) başlattığı gerici baskı; çilekeş yığınların ve tüm halkın başlattığı demokratik baskı. Bu iki baskı yönetimin ve Peronizmin içinde ve dışında kendini gösterdi.

Bu süreç, iki baskı gücü arasındaki varolma savaşımıyla belirlenmekteydi. Yığınların hareke te geçirilmesi, diktatörlüğe karşı savaşımdaki bilincin yüksek düzeyi, genel olarak olumlu bir dizi önlemlerin onaylanmasını sağladı. Bu yolla, demokratik özgürlükler esas olarak kabul edildi, politik yaşamın yöntemi olarak diyalog onaylandı. Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerle önemli anlaşmalar imzalandı ve dış politikada bağımsız uygulama sürdürüldü. Bu önlemlerin, ülkeyi etkilemiş ve etkilemekte olan sorunları kökten çözümlemediği doğrudur. Bu önlemlerin reformist özelliği, bunların önemini objektif olarak sınırlamaktadır. Fakat yine de, oligarşi ve tekellerin çıkarlarına doğrudan karşı çıkmayı olanaklı kılan ilerlemeyi de yaratmaktadır.

Bu sürecin Arjantin'de ve Latin Amerika'nın güney bölgesinde tahakküm politikasına tehlike yaratması karşısında, emperyalizm, bu süreci durdurmak ve yönetimi faşist bir diktatörlükle değiştirmek için uygun koşullar yaratmayı amaçlayan eylemlerini güçlendirdi.

Buna bağlı olarak emperyalizm, CIA'nın korkunç servislerine ve onun Arjantin'deki Lopez Rega ve yandaşları gibi cellatlara başvurmasının yanısıra gerici ve pro-emperyalist oligarşiyi desteklendi. O, Arjantin'in komşu ülkeleri, Şili, Uruguay, Brezilya, Bolivya ve Paraguay'daki gerici ve faşist diktatörlükleri de desteklemektedir.

«Lopez Regaism» Ulusal Meclis'te geçerli olmakta, kirli etkisini, yönetime ve ülke yaşamına yaymaktadır. Politik partilerle diyalogu durdurmuştur, açıkça ve utanmadan çok-uluslu tekelleri övmektedir, sosyalist ülkelerle yapılan anlaşmaları dondurmuştur ve bunalımın yükünü işçi sınıfının omuzlarına yüklemeye çalışmaktadır.

Olayların bu aşamasını gözlemleyen işçi sınıfı ve diğer halk kesimleri ekonomik kazanımlarını korumak için, terörizme karşı insan haklarını ve demokratik kurumları korumak için unutulmaz gösteriler düzenlemişlerdir. Savaşım gittikçe güçlendiriliyor, fakat örgütlülük halâ yetersiz. Bir çok parti ve geniş kesimlerin düzenlediği demokrasiye katkısı tartışılmaz toplantılar, asgari ortak program temelinde geniş sivil-asker koalisyon yönetiminin kurulmasını amaçlayan tüm yurtsever ve demokratların genel cephesi doğrultusunda güçlerin birleştirilmesini sağlamakta yeterli olamamıştır.

Silahlı Kuvvetler'in yönetimi devirmesini yaratan bu ortamdı.

ASKERİ DARBE

Silahlı Kuvvetler'in iktidara gelmesiyle Arjantin'de, yalanlarla dolu, olağanüstü karmaşık ve zor bir dönem başladı. 24 Mart 1976 askeri darbesi, ülkenin bir dizi politik, ekonomik, kültürel ve toplumsal bunalımını çözmede en iyi araç değildi. Fakat gerici güçlerin aradığı çözüm yolu da değildi. Askeri hareketin tanınmış kişilerinin Pinoşe-tipi çözümü reddetmesi ve yeni yönetimin başlangıcından bu yana varolan demokrasiyi onarma isteklerine sahip çıkması gibi olgular buna tanıklık etmektedir.

Darbeden sonra, iktidarı tümüyle ele geçiremeyen faşistler bunu gerçekleştirmek için yönetimdeki olumlu unsurları konumlarından uzaklaştırma ve böylece onların yerini elde etme yollarını aradılar.

Kesin çözümler arayan gerici kesimler saldırgan yöntemler kullanıyor. İnsiyatifi ellerine geçirmek ve konumlarını güçlendirmek için terörist hareketlerde bulunuyorlar. Kitle destekleri olmadığını çok iyi biliyorlar ve bunun için, demokratik güçler kendilerini toparlamadan önce baskıları yoğunlaştırıyorlar.

Onların başlıca aracı politik terördür. Faşist çeteler ülkeyi tahrip ediyorlar. Katliamlar, tutuklamalar ve işkenceler uyguluyor, insan haklarının en temel ilkelerine tecavüz ediyorlar. Bunun yanısıra, kitleleri şaşırtmak ve cesaretini kırmak, onları terörle hareketsiz hale getirmek için şiddetli psikolojik eylem programı uyguluyorlar.

Yönetimin bazı dönemlerde aldığı olumsuz kararlar ve yanılgılardan doğan avantajlardan yararlanan faşist unsurlar, halk düşmanı önlemlerin onaylanmasını cesaretlendiriyor ve arka çıkıyorlar. Ülkenin karşılaştığı ciddi durumun demokratik ve yurtsever biçimde çözümlenmesi yönündeki sivil ve askersel eğilimleri bölme ve soyutlamayı amaçlayan olaylar düzenliyorlar.

Gerici ve ulusal olmayan ekonomi-politikanın uygulanması tekellerin çıkarlarına hizmet etmektedir. Bu politika, başta işçi sınıfı olmak üzere, toplumun geniş kesimlerine, köylülüğe, küçük burjuvaziye ve orta tabakalara ve ulusal burjuvazinin geniş kesimlerine darbe indiriyor. Çilekeş yığınların yaşam düzeyleri zorbalıkla düşürülüyor. Yoksulluk ve işsizlik; geniş yığınların, çeşitli toplumsal kesimlerin hoşnutsuzluk ve artan bir direniş gösterdiği bu (tekelci) planın karakteristik özelliğidir. Ancak bu politikaya ezici çoğunluk tarafından karşı çıkıldığını da vurgulamak gerekir.

Demokratik özgürlüklerin sınırlandırılması olayları, politik parti ve sendikaların çalışmalarının belirsiz bir süre ertelenmesi, binlerce kadın ve erkeğin gerekçe gösterilmeden ve yargılanmadan gözaltına alınması, sadece gericiliğin planlarına hizmet eder.

Faşist unsurların girişimleri, gün geçtikçe onlara daha da karşı çıkan, Arjantin halkının ezici çoğunluğu tarafından mahkum edilmiştir.

Politik teröre karşı oldukça geniş ve güçlü bir hareket gelişiyor. Halkın ezici çoğunluğu —siviller, askerler, din adamları, toplumsal örgütler ve politik partiler— terörist eylemlere karşı daha sık, daha yığınsal ve cesur olarak karşı çıkıyor.(2)

EMPERYALİZMİN PLANI

Arjantin'in coğrafik konumu, emperyalistlerin Latin Amerika, özellikle güney kesimi, üzerindeki egemenlik planı için büyük öneme sahiptir. Emperyalizm, Arjantin'de konumunu güçlendirmek için çıkarlarına uygun kararlar çıkarmakta, uluslararası protestolardan ve halkların savaşımından darbeler yiyen faşist rejimleri ve gericiliği desteklemekte; kıtada gelişen demokratik ve anti-emperyalist hareketleri tehdit etmektedir. Bütün bunlar Güney Atlantik'te saldırgan askeri bir paktı oluşturma yönünde adımlar atma anlamına gelmektedir.(3)

Emperyalizm ve yerel suç ortakları dünyada esen rüzgarın faşizm için uygun olmadığının farkındalar. Bu nedenle, zamanın onlara karşı olduğunu bilerek oyunlarını artırıyor, tüm araçları kullanıyorlar.

Arjantin'de faşizme karşı verilen demokrasi savaşımı ezilmedi. Tam tersine, her geçen gün keskinleşiyor. Ülkede her türlü zor uygulamasına karşı muhalefet artıyor. Faşizme karşı olan Arjantin halkının ezici çoğunluğu baş düşmana karşı güçlerini birleştirirse, bu savaşım uluslararası dayanışmanın güçlü desteğini sağlarsa, faşizm yenemez.

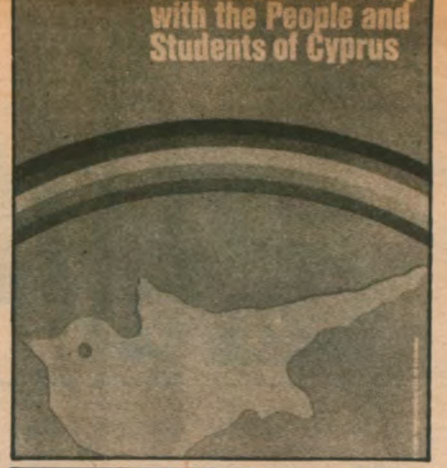
(1) Latifundist oligarşi: Büyük toprak mülkiyeti, ticaret ve finans sektörlerinin birliği.

(2) İnsan haklarına saygı duyulmasını, öldürme olaylarına ve sorgusuz tutuklamalara son verilmesini isteyen bir uluslararası kampanyanın başlatılması Arjantin halkının bu savaşımına güçlü bir destek olmaktadır.

(3) Dünya yiyecek stoklarını denetimi altına alma ve böylece «açlık tehditi»ni insanlığa karşı kullanma isteğini gerçekleştirmek için emperyalistler «Pampa Hümeda»nın geniş eyaletlerini de elde etmeyi arzulamaktadır.

MÜDAHALENİN 4.YILINDA

KIBRIS'TA KAYNATILAN CADI KAZANLARI

Kıbrıs'ta sıcak savaşın yaşandığı günlerin üzerinden dört yıl geçti. Bundan dört yıl önce, Temmuz 1974'de emperyalizm Kıbrıs'ta cadı kazanlarını kaynatmış, adanın fiilen ikiye bölünmesine neden olmuştu. 15 Temmuz 1974'de Rum toplumu içerisinde ilerici güçlere karşı başlatılan kanlı faşist saldırı ve ardından 20 Temmuz'da Türkiye'nin dışarıdan yaptığı müdahale, Kıbrıs'ta uzun yıllar sürdürülen oyunların doruk noktasına ulaşmasıydı. Dört yıl sonra geriye dönüp baktığımızda, bu olayların Kıbrıs'a acı, kan ve adaletsizlikten başka birşey getirmediğini rahatlıkla görebiliyoruz. Bu geçen zaman zarfında da emperyalizm ve işbirlikçileri Kıbrıs'a yönelik bölücü çabalarını sürdürmüşlerdir. Fiilen ikiye bölünmüş adanın hukuken de ikiye bölünmesi, taksim edilmesi için çabalar sürdürülüyor.

● Lefkoşe'de faşistlerin yaptığı bir duvar resmi.

NATO'NUN GÜÇLENEN VARLIĞI VE FAŞİSTLEŞTİRME HAREKETİ

1974 Temmuz'undan sonra adanın nasıl taksim edilmeye, NATO üssü yapılmaya çalışıldığını daha yakından inceleyelim. Savaşlar sırasında adaya çıkarılan askerlerin sayısı arttırıldı. Böylelikle NATO'ya bağlı ordular Kıbrıs'a mevzilenmiş oldu. İngiliz üslerindeki askeri varlık daha da pekiştirildi. U-2 casus uçakları, nükleer başlıklı füzeler çoğaltıldı. NATO'nun ada üzerindeki varlığı bu şekilde pekişirken, adanın nüfus yapısı da değiştirildi. Türk denetimindeki Kuzey Kıbrıs'a büyük sayıda T.C. vatandaşı götürülerek yerleştirildi. Özellikle Milliyetçi Cephe iktidarları dönemlerinde çok sayıda faşist Kıbrıs'a taşındı. Kuzey Kıbrıs'ta bir siyasi parti başkanının açıklamasına göre 10 köy tamamen MHP'lilere verilmiştir. Gerek güneyde, gerek kuzeyde faşist hareketler emperyalizmin desteği ile ileri boyutlara ulaştılar. Bugün Kıbrıs'ta Yunan subaylarının etkinliğinde sürdürülen faşist örgütlenmeler, kuzey Kıbrıs'ta da gerici Denktaş iktidarının her türlü yardımı ile sürdürülüyor. Denktaş iktidarı faşistlerin yanısıra, TMT (Türk Mukavemet Teşkilatı) eskilerini devrimci maskesi altında, maocu kılıkta piyasaya sürüyor. Maocular da faşistler gibi Türk toplumu içerisindeki ilerici güçlere saldırıyor.

EMPERYALİST ÇEVRELERİN PLANI : BM KARARLARINA KARŞIN NATO İÇİNDE ÇÖZÜM

Kıbrıs içindeki bu çabalara paralel olarak dışarıda da adayı bölücü, iki toplumu ayrı ve düşman konumlarda tutucu çabalar harcanıyor. NATO'cular, gericiler Kıbrıs'taki güçlerine dayanarak sorunu kendi içlerinde çözümlemek istemektedirler. Kıbrıs işçi sınıfı dünyadaki dostlarından, dünya barışçı güçlerinden yalıtlanmak istenmektedir. Kıbrıs sorunu BM'de birçok kez ele alınmış ve Kıbrıs'ın bağımsızlığı, toprak bütünlüğü, yabancı askerlerden arındırılması ve göçmenlerin evlerine dönmesi yönünde kararlar alınmıştı. NATO'cular bu kararları her zaman gözardı etmekte, hayata geçirilmelerini engellemek istemektedirler. Çeşitli dönemlerde başlatılan toplumlararası görüşmeler de yine aynı çevreler tarafından sabote edilmekte BM denetiminde başlatılan bu görüşmeler, NATO'nun denetimine sokulmak istenmektedir. Türk toplumunun temsilcisi olarak görüşmelere katılanlar yıllarca Türk - Rum düşmanlığını körüklemiş, Kıbrıs'ın taksiminden yana olan kişilerdir. Dolayısıyla bu faktör de toplumlararası görüşmeleri etkilemektedir. Son olarak yapılan görüşmelerde Rumlara sunulan Türk önerileri Kıbrıs'ın taksimine yönelik önerilerdi. Federal yönetim adı altında sunulan bu öneriler, aslında konfederal bir yapıyı dahi içermeyen, tamamen iki ayrı devleti öngören önerilerdi. BM kararlarına tamamen aykırı olan bu önerilerin kabul edilmesi beklenemezdi kuşkusuz. Kısacası NATO, ada üzerindeki güçlerine dayanarak sorunu kendi içinde, kendi çıkarlarına uygun olarak çözmek, yani adayı taksim etmek istiyor.

NATO'NUN YENİ PLANI : ÜÇ BÖLGELİ TAKSİM

Vaşington'da yapılan son NATO zirvesinden sonra Kıbrıs'la ilgili yeni plan önerilerinden sözedilmeye başlandı. Üç bölgeli diye adlandırılan bu plana göre biri Türk, diğeri Rum olmak üzere iki temel bölgenin yanısıra bir de Türk ve Rumların karışık olacağı üçüncü bölge olacaktır. Böylece taksim gerçeği kamufle edilecek.

Kıbrıs emekçi halkı federal bir çözüme karşı değildir. Ancak bu federal çözümün kesinlikle Kıbrıs'ın bağımsızlığına, toprak bütünlüğüne ve egemenliğine ters düşmemesi gerekir. Bunun da birinci koşulu ada üzerindeki tüm yabancı askerlerin geri çekilmesi, yabancı üslerin kapatılmasıdır. Dolaşım ve yerleşim özgürlüğünün sağlanması ve faşist örgütlerin yasaklanması, Kıbrıs'ın bağımsızlığının NATO üyesi ülkeler tarafından değil, BM tarafından kabul edilmesi şarttır. Böylesi federal bir çözüm Kıbrıs'ın geleceği açısından ümit verici olabilir. Tabii NATO'cu güçler bu çözüme pek yanaşmıyor.

SÖZLERDE İÇTENLİK, PRATİKTE İÇTENLİĞİ GETİRMELİ

Dört yıldır söylenenlere bakılırsa herkes Kıbrıs'ın bağımsızlığından yanadır. Ancak pratiğe gelince bunun böyle olmadığı anlaşılmaktadır. Örneğin Ecevit hükümeti çeşitli açıklamalarında Kıbrıs'ın bağımsızlığından yana olduğunu söylüyor. Ancak Kıbrıs'ın kuzeyinde çok sayıda MHP'li faşistin varlığına gözyumuluyor. Kıbrıs'ın bağımsızlığında samimi isek, Kıbrıslı olmayan sivillerin öncelikle adadan çekilmesi gerekir. Aksi takdirde, Türk Ocakları adı altında örgütlenen Kuzey Kıbrıs'daki faşist hareket daha da güçlenecek ve büyük sorunlar yaratacaktır. Kıbrıs'ın bağımsızlığını tehdit eden bu unsurlara karşı kesin tavır almak ve samimiyetin ilk ifadesi olarak nüfus kaydırmasına son vermek, gidenleri geri getirmek gerekir. 1974 Temmuzundan sonra Kuzey Kıbrıs ekonomisi, tamamen Türkiye ekonomisine bağımlı kılınmıştır. Türkiye'de tekelci sermaye kuzey Kıbrıs'ı açık pazar yapmanın hesapları içerisindedir. Bu da bağımsızlık yönündeki açıklamalarla çelişmektedir. Bugün Kıbrıs'taki fiili durum Helsinki Sonuç Belgesi'nde yazılı olanlara taban tabana zıttır. Sözkonusu belgede bağımsız bir ülkenin toprakları üzerinde başka bir ülkenin askerlerinin olamıyacağı yazılı iken Kıbrıs toprakları üzerinde Türk, Yunan, İngiliz Amerikan olmak üzere çok sayıda asker vardır. Bu askeri varlık Kıbrıs'ın bağımsızlığını ve egemenliğini ortadan kaldırıyor. Kısacası Kıbrıs'la ilgili açıklamaların sadece kağıtta kalmaması, hayata geçirilmesi gerekmektedir.

YENİ KANLI TEMMUZLAR, DAYANIŞMA BAYRAĞINI YÜKSELTMEKLE ÖNLENEBİLİR

1974 sonrası için yaptığımız bu kısa değerlendirme Kıbrıs'a dışarıdan yapılan müdahalelerin Kıbrıs'ın zararına olduğunu ve sorunu çözümlemediğini gösteriyor. Kıbrıs sorunu bugün de bütün yakıcılığı ile gündemdedir. Kıbrıs konusunda gerek Kıbrıs'ta, gerekse diğer platformlarda şiddetli bir savaşım sürüyor. Bir yanda Kıbrıs emekçi halkı ve dünya barışçı güçleri sorunun NATO dışında, uluslararası bir platformda çözümlenmesi için çaba harcıyor. Diğer yanda ise emperyalizm, NATO ve işbirlikçileri bilinen çabalarını sürdürüyor. NATO'nun tüm gerici girişimlerine karşı uyanık olmak, Kıbrıs'ın bağımsızlığından ve toprak bütünlüğünden ödün vermemek, Kıbrıs'ta işçi sınıfının ve diğer emekçilerin faşizme ve emperyalizme karşı verdikleri bağımsızlık ve ilerleme savaşımı ile dayanışma bayrağını yüksekte tutmak tüm ilerici güçlerin görevidir. Yeni savaşlar, kanlı Temmuzlar ancak böyle önlenebilir. Doğu Akdeniz'de barış ve güvenlik ancak bu şekilde sağlanabilir.

KIBRIS NATO ÜSSÜ OLMAYACAKTIR!

BAĞIMSIZ, BAĞLANTISIZ, TOPRAĞI BÜTÜN KIBRIS ERGEÇ KURULACAKTIR.

DÜNYA GENÇLİĞİ FESTİVALE NASIL HAZIRLANIYOR?

ARJANTİN

Radikal Gençlik, Uzlaşmaz Parti Gençliği, Komünist Gençlik Federasyonu, Halkçı Sosyalist Parti Gençliği, Birleşik Sosyalist Parti Gençliği ve Hristiyan Demokrat Gençlik temsilcileri Ulusal Hazırlık Komitesi'ni oluşturmuşlardır.

FEDERAL ALMANYA CUMHURİYETİ

Sosyalist Alman İşçi Gençlik Birliği (SDAJ) üyesi 4 genç Pablo Neruda adlı botlarıyla 10 Mart'ta Hamburg'tan Havana'ya hareket etmiştir. 4 gencin bu girişimleriyle Federal Alman gençliğinin Küba halkının devrimci savaşımına gösterdiği destek dile getiriliyor.

BULGARİSTAN

Bulgaristan'da Georgi Dimitrof tersanesi işçileri 25.000 tonluk bir gemi yapmıştır. Bulgar gençleri «26 de Julio» adlı bu gemiyle Havana Festivali'ne katılacaklar.

MEKSİKA

Küba, Meksika ve Nikaragua'lı sanatçılar Meksika'daki Küba Elçiliğinde bir resital vermiştir. Elde edilen gelir 11. Festival Fonu'na aktarılmıştır. Resitale Küba'dan Silvio Rodriguez ve Noel Nicola, Meksika'dan Ampara Ochoa ve La Nopalera, Nikaragua'dan Mejia Godoy gibi tanınmış sanatçı ve besteciler katılmıştır.

GUATEMALA

Guatemala'da Havana Festivali hazırlıklarının bir parçası olarak, 14 - 15 Nisan'da, Guatemala Ulusal Gençlik ve Öğrenci Festivali düzenlenmiştir. Festivale 70 gençlik, öğrenci ve işçi örgütünden 500 delegenin yanısıra binlerce genç katılmıştır. Festival'de işçi gençliğin sorunları görüşülmüş, politik konularda, folklor ve şiir dallarında yarışmalar yapılmış ve yuvarlak masa toplantıları düzenlenmiştir.

KANADA

Kanada delegasyonu ile Festival'e Quebec ve diğer dokuz bölgenin temsilcileri de gidecektir. Bu türden bir olaya ilk defa bu kadar geniş bir Kanada delegasyonunun katılacağı bildirilmiştir.

Ulusal Hazırlık Komitesi'nde 44 gençlik, öğrenci, halk ve sendikal örgüt yer alıyor. Ulusal Hazırlık Komitesi Festival'e şehirlerden ve kırlardan öğrenci ve işçilerin gideceğini bildiriyor.

PORTO RİKO

Porto Riko Ulusal Hazırlık Komitesi bir dizi resital ve kültürel gösteri düzenlemiştir. Elde edilen gelir Porto Riko delegasyonunun yolculuğu için kullanılacak. Ulusal Hazırlık Komitesi Festival'i tanıtma amacıyla Haziran ayında Ulusal Gençlik ve Öğrenci Festivali düzenleyecek.

KOLOMBİYA

Ulusal Hazırlık Komitesi ülkenin 11 bölgesinde komite oluşturmuştur. Komite, çalışmalarını müzik yarışmaları ve değişik forumlar düzenleyecek biçimde geliştiriyor. Bunların en önemlileri Haziran'da düzenlenecek olan Yeni Şarkı Festivali ve Demokrasi İçin Ulusal Gençlik Toplantısı'dır.

Bunun yanısıra, tiyatro gösterileri, sanat sergileri, yuvarlak masa toplantıları ve konferanslar düzenlenecek. 11. Festival için hazırlanan rozet ve posterlere belgi belirlemek için yarışma açılacak.

VİETNAM

Vietnam Ulusal Hazırlık Komitesi'nin başkanlığına Ho Şi Minh Komünist Gençlik Birliği Merkez Komitesi 1 Sekreteri ve Vietnam Komünist Partisi Merkez Komitesi üyesi Dang Quoc Bao seçilmiştir. Vietnam, birleşmesinden bu yana, ilk defa, tek ve birleşmiş bir delegasyonla Festival'e katılacak. Festival bu yönden Vietnam gençliği ve öğrencileri için çok önemli.

Ulusal Hazırlık Komitesi okullarda, fabrikalarda ve kooperatiflerde, değişik alanlarda yarışmalar düzenliyor. Bunlardan en önemlisi Festival hareketi, UÖB, DDGF ve 11. Festival'in ev sahibi ülkesi hakkında «ne biliyorsunuz?» adlı yarışmadır.

Bunun yanısıra, spor ve sanat yarışmaları düzenleniyor, dereceye girecek olanlarda 11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'ne katılacaklar.

NÜKLEER ENERJİ ÖLÜM İÇİN DEĞİL, YAŞAM İÇİN KULLANILMALIDIR.

Son yıllarda, tüm toplumsal kesimlerin cevap vermesi gereken bir soru kendini dayattı: nükleer santralların kurulması ve işletilmesine evet mi, hayır mı?.. Soru, bir nükleer santralın kurulması çabalarıyla ülkemizde de güncelleşti. Geniş kitleleri kaplar oldu.

Dünya barışsever güçleri, nükleer enerjinin barışçıl amaçlarla, insanlığa, özellikle sorunların yoğunluk kazandığı gelişmekte olan ülkelere getireceği büyük yararları gözönüne alarak, bu tür enerjinin kullanılmasından yana olmuşlardır. Ancak sorunun diğer yönünü de hiçbir zaman gözardı etmemişler, nükleer enerjinin silahlanma yolunda ve son nötron bombası gibi kitle kırım silahlarının yapımında kullanılmasına karşı da vargüçleriyle savaşmışlardır.

Değişik ülkelerde ilericiler, yurtseverler ve demokratlar nükleer enerjinin büyük önemini yadsımaya gitmemişlerdir. Onların etkinliğiyle, «nükleer enerji askersel amaçlar için değil, daha iyi bir dünyanın yaratılması için kullanılmalıdır» belgisi gitgide toplumun diğer kesimlerine yayılmıştır. Bu alanın daha iyi bir yaşamı engelleyici, çokuluslu tekellerin ülkeyi daha çok sömürmelerini sağlayıcı ve ulusal bağımsızlığı tehlikeye düşürücü bir yolda kullanma gayretleri ise, geniş emekçi kitlelerin tepkisiyle karşılaşmıştır, bugün de karşılaşıyor.

Son olarak Barış Güçlerinin Viyana'da bu konu üzerindeki forumu, sorunu daha bir açıklıkla gözler önüne seriyor. Forumda, sorunun önemli yanlarını —silahlanma yarışı, toplumun gelişmesindeki yararı vb.— gözardı edici «Nükleer enerjiye hayır», veya «Nükleer enerji insanlık için tehlikedir» gibi belgilerin yanıltıcılığı ortaya konarak, daha kapsayıcı belgiler —«Nükleer enerji barışçıl amaçlarla, ölüm için değil, yaşam için kullanılmalıdır» gibi— yükseltildi.

Forumda nükleer enerjinin barışçıl yolda kullanımı için olanakların ve koşulların iyileştiğine değiniliyor ve bu konuda inanç belirtiliyordu: «Halklar silahlanma yarışını sona erdirme, barışı savunma ve kurma gücüne sahiptirler.»

Son günlerde Mersin'de kurulacağı belirtilen nükleer santral ile ilgili olarak Türkiye kamuoyunda da tartışmalar yoğunlaşmıştır. Demokratik örgütler, insanların yaşama koşullarını ve doğayı bozucu yönde olan nükleer santralın yapımının durdurulmasını istiyorlar ve bu istekleri doğrultusunda gerekli tüm demokratik yollara başvuracaklarını açıklıyorlar. Askersel amaçlar için, silahlanma yarışının hızlandırılması için yapımı düşünülen, insanın ve doğanın gelişimini zedeleyici nitelikte olan nükleer santralların yapımına tüm barışsever güçlerle birlikte ilerici - yurtsever Türkiye gençliği de karşıdır. Yaşam için değil, ölüm için kullanılabilecek nükleer santrallara karşı sesimizi yükseltmek bir insanlık ve yurtseverlik borcudur. İlerici yurtsever Türkiye gençliği, geleceğini tehlike altına alabilecek böylesi gelişmeler karşısında sessiz kalamaz, kalmayacaktır.

KORE HALKI VE GENÇLİĞİNİN YANINDAYIZ!

25 Haziran - 27 Temmuz tarihleri Kore halkı ve gençliğiyle Uluslararası Dayanışma Ayı'nı belirtir.

Kore'nin suni olarak bölünmesinden 33 yıl ve Kore savaşının bitmesinden bu yana 25 yıl geçmesine karşın, tüm Kore halkının istemine ve Kore Demokratik Cumhuriyeti'nin tüm gayretlerine karşın, emperyalistler ve Güney Kore kukla rejimi «iki Kore» politikasına dört elle sarılıyorlar. ABD emperyalistleri, Japon gericileri ve Park Çung Hi kukla kliği bölgede askeri manevralar düzenliyor. ABD, askerlerini Güney Kore'den çekeceğine dair söz vermesine karşın, Güney Kore kukla ordusunun «modernizasyonu» adı altında Güney Kore'ye askeri yardımlarını sürdürüyor. Emperyalist güçlerden destek alan Park Çung Hi rejimi, diktatörlük rejimine karşı toplumun demokratikleştirilmesi için savaşım veren tüm yurtsever ve demokratik güçler üzerinde baskı uygulamalarını artırıyor. Terörizm ve baskıcı yöntemlerle iktidarı pekiştirmeyi amaçlıyor. Maocu Pekin yönetimi savaş kışkırtıcılığı temelinde yükselen dış politikasıyla, hegemonya emelleriyle bölgede gerginliği arttırıyor, barışı torpilliyor.

«Kore Halkı ve Gençliğiyle Uluslararası Dayanışma Ayı» dolayısıyla, üye örgütlerinin somut dayanışma eylemlerinin, Kore halkı ve gençliğinin savaşımına büyük destek sağlayacağını belirten DDGF, bir bildiri yayınlayarak üye örgütlerini bu yönde girişimlerde bulunmaya çağırmıştır. Bildiride özellikle şunlar vurgulanmıştır.

«Bağımsızlık, ülkenin barışçıl birleşmesi için savaşan Kore halkını tamamıyle destekleyen Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu Kore halkı ve gençliği ile Uluslararası Dayanışma Ayı dolayısıyla, onların haklı davasıyla dayanışmasını bir kez daha belirtir ve tüm dünyadaki demokratik gençliği ve örgütlerini:

- **Bağımsızlık ve ülkenin barışçıl birleşmesi için Kore halkının ve gençliğinin savaşımını desteklemeye,**
- **ABD emperyalistleri, Japon gericileri ve Park Çung Hi kukla kliği tarafından «iki Kore» yaratma komplosunu şiddetle kınamaya çağırır.»**

1951 yılında Bayar - Menderes diktası döneminde ABD emperyalizminin çıkarları için Kore'de kırdırılanların içerisinde Türkiye'li işçilerin, emekçilerin bulunması, Türkiye gençliğinin, Kore halkı ve gençliği ile dayanışmasını daha anlamlı kılmaktadır. «Kore halkı ve gençliğiyle uluslararası dayanışma ayı» nedeniyle ulusal bağımsızlık ve ülkenin barışçıl yollarla birleşmesi için Kore halkıyla ve gençliğiyle dayanışmamıza somut görünümler kazandırmak aynı zamanda ilerici yurtsever Türkiye gençliğinin ulusal bir görevidir.

"MİSGENE KÖYÜ 'CEVAT BALCI KÖYÜ' OLACAKTIR!"

İGD'nin Zoguldak şubeleri Misgene Köyü'nün adının değiştirilerek «Cevat Balcı Köyü» olması yönünde kampanya başlatacaklarını açıkladılar. Misgene Köyü, bir süre önce İstanbul'da ilerici öğrencilerin kaldığı Zonguldak Öğrenci Yurdu'nun yanında faşistler tarafından arabadan yaylım ateşine tutularak öldürülen Cevat Balcı'nın doğduğu köydür. Balcı için önce İstanbul, sonra Devrek'te tören yapıldı. Daha sonra 28 Mayıs günü İGD Zonguldak şubeleri üçüncü bir törenle Cevat Balcı arkadaşımızı köyünde toprağa verdiler. Devrek'ten Misgene Köyü'ne kadar olan 40 km. boyunca yol üzerinde bulunan tüm köyler ve yerleşme bölgelerinde, tarlalarda, İGD Zonguldak Şubesi Bülteni dağıtıldı. Yol boyunca «Cevat'lar Ölmez!» belgileri her yanı sardı. Yürüyüş Cevat Balcı'nın mezarı başında yapılan saygı duruşu ile sona erdi. Yürüyüş kortejinin en önünde iki İGD üyesi ile birlikte maden işçisi baba Şefik Balcı yürüdü.

Öte yandan, Cevat Balcı'nın cenazesi için yapılan tüm harcamaların İGD Zonguldak Şubeleri tarafından karşılanması için bir kampanya başlatıldı.

ZONGULDAK'LI İLERİCİ - YURTSEVER GENÇLER

"YAŞASIN DÜNYA ÇOCUK YILI!"

Mersin yetiştirme yurdu: Burası 7 ile 18 yaş arası çocukların bulunduğu ve 18 yaşına gelindiğinde 200 TL. verilerek sokağa atılan gençlerin yetiştirildiği yüzlerce yurttan sadece birisi.

Kapitalist üretim biçimi üzerinde yükselen sosyal ilişkilerin pisliklerinin kurbanı olmuş, kapitalist kaderli çocukların kaldığı yurt.

Yetersiz beslenme, şefkatsizlik, eğitim yetersizliği, anti-bilimsel uygulamalar, mistik tahakküm ve baskı...

Ve geleceğin insanları, «BÜYÜK ADAMLARI» yurtlular.

Çoğu yaşıtlarının ve yaşlarının getirdiği reaksiyonu veremeyen çocuklar. **İŞTE MERSİN YETİŞTİRME YURDU.**

O çocuklar ki yurt müdürüne «BABA» der.

«BA...BA...» yurtlular için en güzel sözcüktür.

Baba! 14 Haziran Çarşamba günü çocuklarını (!) dövdü. İkisini birden dövdü. Bir tümce yüzünden. Kötü fakat gerçek olmayan bir tümce yüzünden. Hem de hortumla. Bayıltıncaya kadar. 12-13 yaşındaki çocuğu.

O yurtlu çocuklar ki bir ay önce yemekler kötü çıktığı için direniş yapmışlardı. Pankartlar asmışlar ve haykırmışlardı:

«İYİ BABA İSTİYORUZ», «GIDA İSTİYORUZ», «ATÖLYELERDE ÇOCUK EMEĞİNİN SÖMÜRÜSÜNE SON» ve bir yağmurlu günde yaptıkları direniş utkuyla sonuçlandı.

Ya. babaları! O ne olacak?

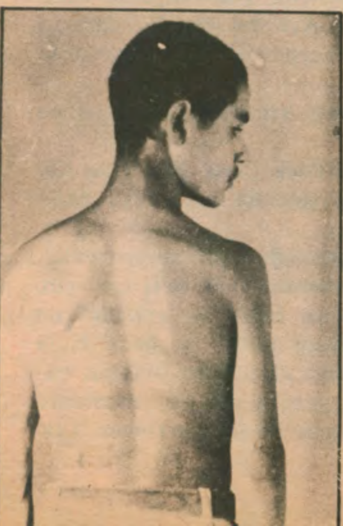
Yurtlular çok iyi biliyorlar ki gerçek babaları bu dünzende değil.

Gelecek «GÜNEŞLİ GÜZEL GÜNLER»dedir.

YAŞASIN DÜNYA ÇOCUK YILI!

YURTTA KALANLAR ADINA

"ve geleceğin insanları, 'BÜYÜK ADAMLARI' yurtlular."

"İGD KAPATILAMAZ!"

Biz Mersinli çıraklar, ağır iş koşullarında sigortasız, iş güvencesinden yoksun, sabahtan akşama değin çok düşük ücretle çalıştırılmaktayız. Çocuk emeğimizin sömürüldüğünün bilincindeyiz. Sömürüye 'dur' deme savaşımında örgütlü savaşımın ne olduğunu bize İGD Mersin şubesi öğretti. Kendi sorunlarımızın çözümlerini İGD gösterdi. Saflarımız günden güne sıklaşmaya, bilincimizin günden güne ışıklandığı günlerde İGD kapatıldı. Bu kapatma bizi yıldırmıyor. Aksine daha ateşli, daha yakıcı bir savaşıma itiyor.

Boşuna uğraşıyorlar.

Kapatın. Hem de süresiz, temelli kapatın. Yöneticilerini atın içeri hem de yıllarca. O sizin bile tahammül edemediğiniz yasalarla.

Ama şunu unutmayın:

Dünya gençliğine sarsılmaz bağlarla bağlanan İGD Türkiye gençliğinin savaşkan örgütüdür.

İGD bir değil, bin değil, milyon değil, 104 ülkeden 200.000.000 gençtir. Yani İGD, DDGF'nin yiğit bir üyesidir.

Biz çıraklar Mersin tezgahlarında pişe pişe geliyoruz. Tezgahlardan, kaynak atölyelerinden, araba altlarından, hızarlardan coşa coşa geliyoruz.

Bu tip anti-demokratik uygulamalar bizi yıldıramaz.

İGD KAPATILAMAZ!

YAŞASIN İGD!

YAŞASIN GENÇLİĞİN ANTİ-FAŞİST, ANTİ-EMPERYALİST BİRLİĞİ!

YAŞASIN ÇIRAKLARIN BİRLİĞİ!

YAŞASIN ÇIRAK-DER!

YAŞASIN DÜNYA ÇOCUK YILI!

MERSİNLİ ÇIRAKLAR

1 MAYIS HEPİMİZİN.

Kızıl kızıl bir güneş par lamakta.
Deniz bir hayli uslu
hava puslu
değil
eğil
bir kulak ver,
Bu göğü yırtan sesin geldiği yer
1 mayıs alanıdır.
1 mayıs hepimizin bayramıdır.
Güneşin alnındayız
Kızıl bayrak altındayız.
Umutluyuz, dirençliyiz,
ve gözlerimiz
bir kin ve nefret denizidir.
Ne usludur
ne pusludur.
Kızıl kızıl bir güneş parlamakta
Ekmeğe, hürriyete, işe
güzel günlere
Umudumuza
1 mayısta açılmayan kapılara.
Duymayan kulaklara
bu ses.
Açılsın 1 mayısta açılmayan kapılar
Dolsun karanlık umutlara bu güneş
Birleş
uyuyan kardeş
bu güneş
hepimizin,
bu bayram
buram buram
hürriyet
ve sırılsıklam
sevgi
bu özleme.
Deniz uslu
hava puslu
değil
eğil
bir kulak ver
Bu göğü yırtan sesin geldiği yer
1 mayıs alanıdır
1 mayıs hepimizin bayramıdır.

İZMİR'DE ANTİ-FAŞİST SAVAŞIMIN BAŞINI İGD ÇEKİYOR

İzmir'de üç semtte iki yıldır süre gelen faşist işgal kırıldı. Bu savaşımda ilerici - yurtsever gençler en önde yürüdüler. Yoğun faşist terörün sözkonusu olduğu dönemde yeni savaşım yöntemleri geliştirerek faşist işgalin kırılmasında önemli bir rol oynadılar. İlerici gençler semt sakinlerinin bile sokaklarda rahatça dolaşamadığı, faşistlerin kendilerinden başka herkese saldırdığı bir dönemde gruplar halinde örgütlenerek sistemli şekilde bildiriler dağıttılar. «MHP ve Ülkü Ocakları Kapatılsın!» kampanyası için kahveleri, evleri dolaştılar. Propoganda çalışmalarını sürdürdüler. Afiş ve yazı çalışmaları yaptılar. Semtlerdeki faşist işgallerin kırılması, böylesi yiğit ve kararlı bir savaşımla başarıldı.

İşgallerin kırilması çalışmalarının sürdürüldüğü sıralarda anti-faşist cephede yer alan gruplarla eylem birliği yapmak için çeşitli girişimlerde bulunuldu. Ancak her zaman olduğu gibi bu gruplar dar grupçu anlayışlarını yine ortaya koydular. Semtlerde faşizme karşı savaşımı «tatil ederek» sadece laf ebeliği yaptılar. Özellikle DEV-GENÇ'e bağlı kişiler çalışmaları her zaman baltaladılar. Maocuları işgal kırıldıktan sonra ısrarla semtlere davet ettiler. Amaçları maocularla bizleri karşı karşıya koymak, bu anlaşmazlıktan yararlanmaktı. Fakat sökmedi bu oyün. Faşistleri söküp atan ilerici güçler maocuları da semtlere sokmadılar.

İzmir'de gelişen anti-faşist savaşım, kitlesel, kararlı, kitlelerin somut istemlerinden hareket eden savaşımın kesinlikle başarıya ulaşacagının bir göstergesidir. Aşağıda bu üç semtte kırılan işgaller üzerine ilerici gençlerle yaptığımız röportajları sunuyoruz:

İZMİR'DEN İLERİCİ YURTSEVER GENÇLER

HATAY SEMTİ'NDEN
ŞEHMUZ TEKİN

S. Semtinizdeki faşist işgal hakında bilgi verir misiniz?

Y. Semtimizde 1976 yılının ortalarında başlayan faşist işgal 1977 yılının ortalarına kadar ağır bir biçimde sürdü. İki yıl boyunca faşist komandolar ilerici arkadaşlarımıza saldırdılar, terör estirdiler. Politika vb. ilerici gazeteleri okuyan emekçilere ve işçi sınıfının yolunu kendine rehber edinmiş biz ilerici gençlere saldırdılar. Bomba ve silahlarla Hatay Piknik Kahvesi'ni bastılar Fakat 4 emekçi arkadaşımız saldırganlara işçi sınıfı disiplininin ve kararlılığının ne olduğunu gösterdiler. Ülkü Ocakları üyesi oldukları yetkililerce tespit edilen 8 komando ilk duruşmalarından sonra beşer sene hapse mahkum oldular. Faşistler okulundan evine dönmekte olan Tamer Benian adlı genci hunharca şişlediler, katlettiler. Yanındaki arkadaşını da yaraladılar. 19 Mayıs 1978 tarihinde İGD Yeşilyurt şubesinden çıkıp evlerine gitmekte olan bir grup arkadaşın üzerine ateş açtılar. Dışarıdan özel olarak getirilmiş, ağzı salyalı faşist komandolar halkı yıldırmaya çalıştılar ama sökmedi.

S. İşgalin kırılması için ne gibi çalışmalar yürütüldü, bugünkü durum hakkında bilgi verir misiniz?

Y. 5 Şubat 1978 tarihinde İGD Yeşilyurt Şubesi'nin açılmasıyla İGD çalışmaları daha etkin bir biçim aldı. Yaptığımız çalışmalar arasında, gazete satışlarını, bildiri dağıtımlarını, kahve toplantılarını, afişlemeleri ve açılan imza kampanyalarını sayabiliriz. Semtimizde faşistler teşhir edilmiş, faşist işgal kırılmış durumdadır. Semtimizde faşizmin kanlı ellerine karşı halkımızın en büyük güvencesi İGD'dir. Bu güvenceyle artık herkes istediğini okumakta, düşüncesini söyleyebilmekte, rahatça dolaşabilmektedir.

●

KARABAĞLAR
SEMTİ'NDEN
AHMET YENİ

S. Semtinizdeki faşist işgal nasıl sürdü, bilgi verir misiniz?

Y. İzmir Ege'nin incisi, birçok büyük üretim biriminin yeraldığı bir kentimiz. İzmir'de faşist hareketin hakim olamamasından dolayı faşistler hareketlerini lokal bölgelerde sürdürmeye çalışıyorlar. Bu bölgelerden biri de Karabağlar'dır. Burası İzmir'in önemli işçi yataklarından birisidir. Güzel olan herşeye düşman olanlar, emek düşmanları üç yıldır saldırılarını hayasızca sürdürüyor. İnsanlık dışı yüzlerini açığa çıkarıyorlar. Onların saldırıları sonucunda 4 ilerici kurşunlanarak, 5 ilerici bıçaklanarak yaralandı. Faşistler gelişen kadın hareketini engellemek için İKD temsilciliğine saldırdılar. Ellerindeki dinamitlerle kahveye girdiler, halkı tehdit ettiler, dövdüler. Semtte bulunan Cumhuriyet Lisesi öğrencilerine sistemli saldırılar düzenlediler. Liseli, ortaokullu demeden kurşunladılar.

S. İşgali kırmak için ne gibi çalışmalar yürütüldü, bugünkü durum hakkında bilgi verir misiniz?

Y. İlerici gençlik hareketi Karabağlar'da böylesine bir ortamda çiçek açtı, kök saldı. Faşistlere karşı örgütlü, yığınsal, aktif ama maceracı olmayan güçlü bir hareket başladı. Faşist saldırılara karşı göğüs gerildi ve püskürtüldü. Bildiri dağıtımı ve sürekli yazı yazmak anti-faşist hareketi güçlendirdi. İşçilerin, kadınların ve gençlerin aktif mücadelesi sonucu artık sokağa rahatça çıkılabilmekte ve korkusuzca dolaşılabilmektedir. Bir kısım maceracı gruplar ise açtıkları derneği bile kapatarak faşizme karşı mücadeleyi tatil etmişlerdir.

●

BORNOVA SEMTİ'NDEN
ALİ RIZA ÜLEÇ

S. Semtinizdeki faşist işgal hakkında bilgi verir misiniz?

Y. Bornova'da faşist güçler özellikle 1 ve 2. MC dönemlerinde boş durmadılar. Bir üs haline getirdikleri Tariş'ten Ege Üniversitesi'ne, ortaöğrenim kurumlarına saldırarak, Bornova'da terör estirerek ilerici güçleri yıldırmaya çalıştılar. Ancak ilerici güçlerin kararlı savaşımı sonunda Bornova'da bu durumu uzun zaman devam ettiremediler. Ege Üniversitesi'nde tecrit olduktan sonra Bornova Lisesi'ne, saldırmaya başladılar. Orada da barınamadılar. Daha sonraları Diş Hekimliği Fakültesi öğrencisi Mustafa Sarı'yı vurdular.

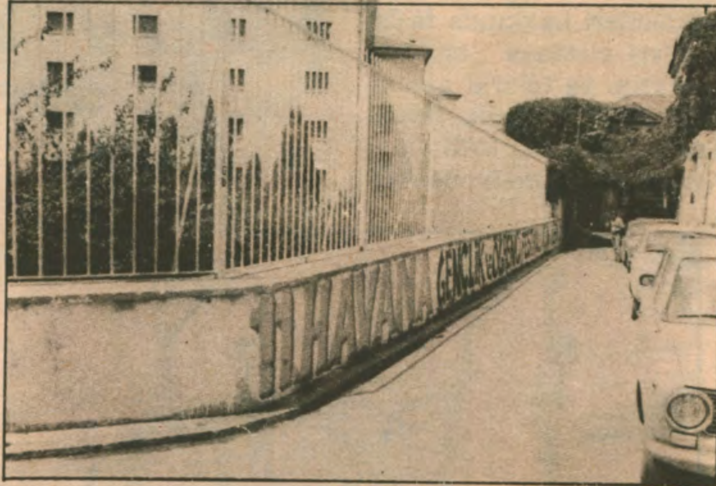
S. İşgali kırmak için ne gibi çalışmalar yürütüldü, bugünkü çalışmalar hakkında bilgi verir misiniz?

Y. 5 Haziran ve 12 Aralık seçimlerinde Bornova halkının kararlı anti-faşist tutumu faşistlerin suratında bir şamar gibi patladı. Belediyenin AP'den alınmasıyla ellerindeki olanakları yitirdiler. MC'den sonra Tariş'ten kovuldular. Halkımızın anti-faşist niteliği, ilerici - yurtsever gençlerin kararlı savaşımı bundan sonra Mustafa Sarı'ların öldürülmesine izin vermeyecektir.

S. Bundan sonra yapılacak olan çalışmalar hakkında neler düşünüyorsunuz?

Y. MHP ve Ülkü Ocaklarının kapatılması için ilerici yurtsever gençler olarak, işçi sınıfımızdan aldığımız özverili ve disiplinli çalışma anlayışı ile, işçi sınıfımızın savaş yolundan sapmadan tüm enerjimizle mücadele edeceğiz.

YAZ TAARRUZU GELİŞİYOR !

İzmir İGD şubelerinde başlatılan yaz taaruzu gelişiyor. Daha güçlü yığınsal bir İGD için ileri sloganı daha bir anlam kazanıyor, daha gür bir şekilde yaygınlaşıyor. Yaz taaruzunun temel sloganı oluyor. Tüm İGD üyeleri ve sempatizanları canla başla çalışıyorlar. Gençliğin İGD'de daha yığınsal ve daha güçlü bir birliğini örmek savaşımımızın yolunu kongre kararlarımız aydınlatıyor. Her alanda olduğu gibi ajitasyon - propoganda ve sanat alanında da örgütümüz yeni atılımlara hazırlanıyor. İGD propogandasının yetkinleştirilmesi ve sanatsal açıdan geliştirilmesi sonucunda kimsenin görmezlikten ya da duymazlıktan gelemeyeceği propoganda araçları yaratıcılıkla değerlendiriliyor. Propogandamızın sanatsal açıdan geliştirilmesi yolunda duvar resimleri ve resimli yazılardan yararlanan İGD Konak şubesi grafik kolunun ilk çalışmaları geniş kitleler de «duvarları kirletenler bunlar olamaz» şeklinde bir sempati uyandırdı. Bu çalışmalar daha ilk olmasına rağmen İzmir'in her tarafında etkileri sürüyor. Grafik kolumuzun ise İzmir'i resimlerle ve resimli yazılarla bir çiçek bahçesine çevirecekleri konusunda kuşkusu yok.

Cüneyt Pala / İZMİR

DÜNYA FUTBOL KUPASI ARJANTİN HALKIYLA DAYANIŞMANIN SOMUT BİR ALANI OLDU

ARJANTİN HALKI FAŞİZMİ EZECEKTİR!

1 Haziran'da başlayan 11. Dünya Futbol Kupası 25 Haziran'da sona erdi. Final maçını, Peru'yu 1 milyon dolar karşılığı şikeyle 6-0 yendiği söylenen Arjantin'le Hollanda oynadılar. Ve kupa Hollanda'yı 3-1 yenen Arjantin'in oldu. 11. Dünya Futbol Kupasına katılan 16 takımın genel sıralaması ise şöyle : 1.- Arjantin, 2.- Hollanda, 3.- Brezilya, 4.- İtalya, 5.- F. Almanya, 6.- Avusturya, 7.- Polonya, 8.- Peru, 9.- İskoçya, 10.- Tunus, 11.- İspanya, 12.- Fransa, 13.- İsveç, 14.- Macaristan, 15.- İran, 16.- Meksika.

KUPA'YI KAZANMIŞ OLMASI DA CUNTAYI KURTARAMAZ

Kupa sona erdi. Ama milyonlarca kişi daha bir süre Kupayı, Arjantin'i konuşacak. Arjantin'in kupayı kazanabilmek için kupa tarihine sürdüğü lekeyi, şikeyi konuşacaklar. Arjantin askeri faşist cuntasının kupayı ne amaçla kullanmak istediğini tartışacaklar.

Askeri cuntanın Kupayı düzenlemekteki amaçlarından birisi de, kendilerinin de açıkça söylediği gibi **«ülkenin uluslararası planda içine düştüğü yalnızlıktan kurtarılması»**ydı. Cunta, Dünya Kupasını büyük ölçüde bu amaç için kullandı. 700 milyon doları bunun için harcadı. Arjantin'de yükselen işçi sınıfı hareketini, ilericilerin, yurtseverlerin direnişini bastırmak, halkı uyutmak için kupayı kullandılar. Fakat gelişen olaylar faşist cuntanın tüm bu hesaplarını geri teptirdi. Kupa süresince Buenos Aires'in en kalabalık yerlerinde, kaybolan, tutuklu bulunan onbinlerce ilerici, yurtseverin anası, karısı, bacısı cuntayı protesto eylemleri örgütlediler, ellerindeki oğullarının, kocalarının fotoğraflarını gazetecilere, turistlere gösterdiler. Askeri cuntanın baskı ve terörünü gözler önüne serdiler. Askeri cunta tüm dünyadan saklamak istediği bu gerçeği, maçların yapılacağı şehirleri birer kışla haline getirmesine rağmen, dünya kamuoyunun duymasını engelleyemedi. Arjantin'de cuntanın baskı ve terörünü, insan haklarının nasıl ayaklar altına alındığını tüm dünya kamuoyu, Dünya Kupası'yla ilgilenen herkes öğrendi.

Arjantin'de olduğu gibi, uluslararası planda da Arjantin halkıyla dayanışma eylemleri yüksek boyutlar aldı. Birçok ülkede dayanışma eylemleri örgütlendi. Politik tutuklular ve kaybolanların akibetleri hakkında faşist askeri cuntaya binlerce mektup ve telgraf gönderildi. Final maçını oynayan Hollanda, 1974 Dünya Kupası Finali'nde Başbakan, sekiz bakan ve dört müsteşarla temsil edildiği halde, Arjantin askeri hükümetinin insan haklarına saygı göstermediğini belirterek Arjantin'e final maçı için hükümet adına temsilci göndermeyeceğini açıkladı.

Ülkemizde de ilerici yurtsever gençler Arjantin Halkı ve gençliğiyle dayanışma eylemleri örgütlediler. Birçok İGD şubesi binlerce bildiri dağıtarak, toplantılar yaparak dayanışmayı yükselttiler. Barış Derneği Genel Sekreteri Enis Coşkun, General Videla'ya, kaybolanların akıbeti hakkında telgraf çekti.

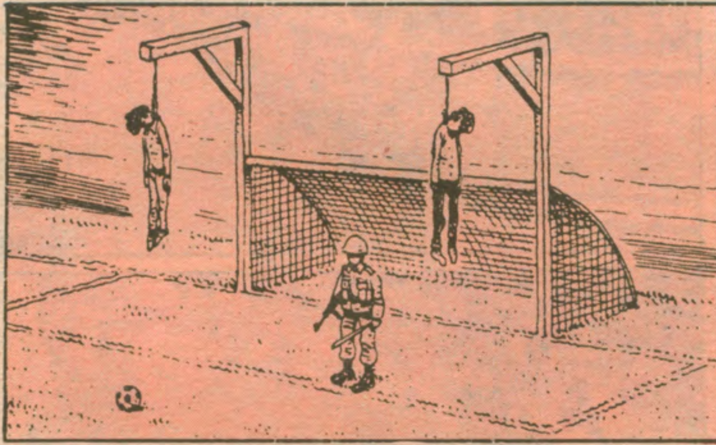
Maocu «Halkın Kurtuluşu» gazetesi ise Kupanın «boykot» edilmesini savunarak Arjantin halkıyla uluslararası dayanışmadan ne anladığını ortaya koydu. «Dünya Kupasının boykotu sağlanamadı. Ancak ezilen halk kitleleri, futbol topunun arkasına gizlenmiş faşist kurukafayı daha iyi görüyor, yiğitçe direnen Arjantin halkıyla birlik ve dayanışmasını güçlendiriyor.» (Halkın Kurtuluşu, sayı: 114. 19 Haziran 1978) diyorlar. Arjantin'in somut koşullarını incelemeye gerek duymadan mevcut politik durumu istedikleri gibi yorumluyorlar. Arjantin'de Pinoşet tipi faşizm tehlikesini görmezlikten gelerek, kamuoyunu yanıltmaya çalışıyorlar. Arjantin işçi sınıfı hareketini kötüleyebilmek için herşeyi tersyüz ediyorlar. Türkiye işçi sınıfı hareketine vurma amacına yöneliyorlar. Kupa'nın «boykot» edilmesi taraftarı olan bu maocu sahtekarlar açık bir tutarsızlıkla «boykot»un gerçekleşmemiş olmasının «daha iyi» olduğunu söylemekten de utanmıyorlar.

Sonuç olarak, 11. Dünya Futbol Kupası tüm dünyada ilerici güçlerin Arjantin halkıyla dayanışmasının somut bir alanı olmuştur. Arjantin faşist cuntasının gerçek yüzü, insan haklarına düşmanlığı dünya kamuoyunun, kupayla ilgilenen herkesin gözleri önüne serilmiştir. Böylece askeri cuntanın Kupa'dan beklediği propoganda büyük ölçüde geri tepmiştir.

• Arjantin'li kadınların Kupa süresince yaptıkları yürüyüşlerden biri...

MUHAMMED ALİ — STEVENSON

HANGİSİ DAHA GÜÇLÜ?

11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'nin bir parçasını da bir ağır siklet boks maçı oluşturuyor. Dünya ağır siklet amatör boks şampiyonu Kübalı nakavtçı, Küba Komünist Partisi ve Kastro'ya bağlılığıyla tanınan devrimci Stevenson ile Dünya ağır siklet eski boks şampiyonu, Vietnam savaşını protesto için askere gitmeyen ve bu yüzden de dünya şampiyonluk ünvanı elinden alınan Muhammed Ali 11. Festivalin ikinci günü karşı karşıya gelecek. Bu maç için M. Ali para almayacak. Maçın tüm geliri dünyada kimsesiz, emperyalizme karşı kurtuluş savaşlarında ana-babalarını yitirmiş çocuklara verilecek.

Tüm organizatörlerin, parababalarının kendilerine milyonlarca lira kazandıracak Stevenson - Muhammed Ali maçı için çırpınıp durdukları şu günlerde dünya gençliğinin en büyük forumu olan Festival'in bu maçı, Kastro'nun da yardımlarıyla, gerçekleştirmesi dünya gençliği için, festival hareketi için çok anlamlıdır.

MUHAMMED ALİ SSCB'Yİ ZİYARET ETTİ

Dünya ağır siklet boks eski şampiyonu Muhammed Ali Sovyetler Birliği Spor Komitesi'nin daveti üzerine Moskova'ya gitti. Muhammed Ali çeşitli ziyaretlerinin yanı sıra SBKP Merkez Komitesi Birinci Sekreteri ve Yüksek Prezidyum Başkanı Leonid İ. Brejnev ile 35 dakika süren özel bir görüşme yaptı. M. Ali daha sonra yaptığı basın toplantısında, Amerika'da SSCB hakkında yalan söylendiğini ve halkın bu yalanlara inandırılmaya çalışıldığını, SSCB gezisi sırasında tüm bu yalanları kendi gözleriyle gördüğünü, SSCB'nin hiç de Amerika'da anlatılanlar gibi olmadığını söylemiştir. Brejnev'in barışı sadece kendi ülkesi için istemediğini de belirten Muhammed Ali; «...Hayatımda tehlikeden bu kadar uzak olduğumu hiç hatırlamıyorum... Ben bir boksörüm. Ama Brejnev gibi bir büyük adam, beni kabul etmek ve barış hakkında konuşmak için zaman buldu.» demiştir.